

საბჭოთა ზელთვნივა

ISSN 0132-1307

საქართველოს
ბიბლიოთეკა

5

180
198514

1985

საქართველოს სსრ კულტურის სამინისტროს
ყოველთვიური ჟურნალი

№ 5
საბჭოთა
ხელოვნება 1985 წ.

გიორგი მამაცაშვილი

მერვეს მოლოდინში

(კომედია ორ მოქმედებად)

მოქმედი პირნი:

- დალი
გიორგი — მისი მეუღლე
მათი ვაჟიშვილები:
ჭვიადი
ანზორი
რეზო
გია
მათი ქალიშვილები:
ეკა
ნატო } ტუბუბი
ირმა }
თენა — ჭვიადის საცოლე
მარინა — რეზოს საცოლე
ქეთევანი — გიას სახილდერო
არტუშა } — გიას მეგობრები
მოსე }
- თამარი — მეზობელი ქვიში
მარო — გაუთხოვარი ქალი

ბიორბი მამაცაშვილის პიესა „მერვეს მოლოდინში“ სასიამოვნო მოულოდნელობა აღმოჩნდა კულტურის სამინისტროსა და თეატრალური საზოგადოების ერთობლივ კონკურსზე. როგორც ასეთ დროს ხდება ხოლმე, ამ არაპროფესიონალი ლიტერატორის მიმართ ბუნებრივი ინტერესი გაჩნდა. სხვებთან ერთად მეც დამებადა სურვილი პირადად გავცნობოდი კონკურსში გამარჯვებულ ავტორს. ამ გაცნობამ კიდევ უფრო გააღრმავა ახალბედა დრამატურგისა და ჩვენთვის უცეცხვი ცნობილი მისი პირველი პიესისადმი რწმენა. გიორგი მამაცაშვილი, მეტად საინტერესო პიროვნება გამოდგა. მისი კომედიის ზოგიერთი ხარვეზი, დიალოგების ნატურალური აღნაგობა თუ ვოლუნიური სიმსუბუქით შეფერილი ზოგიერთი სცენა ვერ ანელებდა ადამიანური ურთიერთობების კვიანურ ხედვას, შეფარულ იუმორსა და გულწრფელ ხალისიან განწყობილებას. „მერვეს მოლოდინში“ დაწერილია უშუალოდ ცხოვრებიდან მოსული, მწერლობაში ჯერ გამოუცდელი, მაგრამ ინტუიციით მდიდარი ადამიანის ხელით. დემოგრაფიული პრობლემა ქართველი ერის გამრავლებისა, ესოდენ მტკივნეული და მნიშვნელოვანი დღესდღეობით, ავტორმა გვიჩვენა იმ ბუნებრიობითა და მართლაც კომედიური ხალისიანობით, რომლის შესწავლა არ შეიძლება, თუ ისევ ბუნებისაგან არ აქვს მომადლებული დრამატურგს. ამას მკითხველი თვითონვე იგრძნობს და ოსტატობის მხრივ ჯერ კიდევ ესოდენ საგრძნობ სინედლეს თუ გულუბრყვილობას მიუტყეებს ახალბედა მწერალს. თანდაყოლილი თვისებები დრამატურგისა აქ იმდენად თვალსაჩინოა, მის უტყუარ ნათელზე კომედიის ზოგიერთი ნაკლოვანება, რამდენადმე სტიქიურად წარმოქმნილი სცენა თუ ინტრიგა აშკარად იჩრდილება. სიცოცხლის უსაზღვრო სიყვარულით შთაგონებული ერთი მრავალშვილიანი ოჯახის მხიარული, იმედიანი ცხოვრება ავტორმა შეგნებულ, გათავისებულ აზრისა თუ რწმენის სიმკვეთრით გამოხატა და მისთვის, ესოდენ მახლობელ ადამიანთა ხასიათები ნათლად, ემოციურად გვიჩვენა. ასეთი მიგნებების ადამიანს უფლება არა აქვს გული გაიტეხოს და დრამატურგის გზაზე არსებულ სიძნელეთა გამო ხელი შეუშუას იმ საქმეს, რომელიც მას ხელეწიფების. მეოთხე წელიწადი მიივსა, რაც ეს პიესა და მისი ავტორი გამოიჩინა. „მერვეს მოლოდინში“ ჯერ არსად დადგმულა. არა და, ამ პიესას უხვად გააჩნია ის ღირსებები, რომლის სრულყოფის პერსპექტივა ასე იმედიანად მოჩანს თანამედროვე თეატრის ცხოვრებაში. ეს სრულიად არ არის ის „ნახევრად ფაბრიკატი“, რომელსაც უნუგეგმო ავტორები თვითონვე ვეღარ ცნობენ ხოლმე თეატრის სცენაზე. მით უფრო გამართლებულია ეჭრნალის ფერცლებზე მისი ამ სახით გამოქვეყნება და მკითხველისა თუ თეატრის მესვეურთა აქტიური ყურადღების მოხმობა.

ბიორბი ხუბუაშვილი

* გ. მამაცაშვილის ამ პიესამ მოიპოვა მესამე პრემია საქართველოს კულტურის სამინისტროსა და თეატრალური საზოგადოების ერთობლივ კონკურსზე (1980 წელს).

მოქმედება I

დალი სწოლს ალაგებს. ოთახში სახის მშრალებით შემოდის გიორგი. იგი სარკმელს გამოაღებს და სიგარეტს ეწევა. დალი მეუღლეს რამდენჯერმე შეხედაც... მუტელს ხელებით მოისინჯავს, წუხს.

დალი. გოგი!
გიორგი ტურნებზე თითის მიღებით გაჩუმებას ანიშნებს მეუღლეს.

დალი. გოგი, მომისმინე!
გიორგი. მერე მოსმენის ხასიათზე ვარ, რა?

დალი. მე სათქმელი მაქვს...

გიორგი. ეუ!!

დალი. გთხოვ, არ გინდა აგდება.

გიორგი. ვის ვიკვებ რა?!
დალი. საკუთარ თავს.

გიორგი. დალი, შენ მაინც მომეშვი, მყოფნის მე სამსახურში დავალებები.

დალი. ნე შენ არც არაფერს გავალებ.

გიორგი. ჰო, მაგრამ, გაიგე, შენი უმნიშვნელო სურვილიც კი მე უკველთვის ბევრს მავალებს.

დალი. ისეც!

გიორგი. მოშიტიკევე.

დალი. გოგი, მე მთელი დამე არ მეძინა.

გიორგი. შეც.

დალი. რა შენც?!
გიორგი. არ მეძინა.

დალი. როდის?
გიორგი. წუხელის.

დალი. შენ რა, მღვიძარიც ხვრინავ?!
გიორგი. ნამდვილად აუტრიე.

დალი. მე აუტრიე?!
გიორგი. ჰო, ხვნეა აუტრიე ხვრინავში. მე მთელი დამე ვხვნეოლი.

დალი. შენ რაიმეს მაჩნევ... შენ ჩემზე ფიქრობდი?!
გიორგი. სადა მაქვს უნარი მე მიჭირდეს და შენზე ვიფიქრო?!
გიორგი. ელექტროსაპარსს რთავს და წვერის გაპარსვას იწყებს.

დალი. გთხოვ, მომისმინე. კაცი არა ხარ, გაიგე, ჩემს მღვიძარობაში ნერვიულობა არ შეიძლება.

გიორგი. ვახ, აღრე დაბერების გეშინია?!
დალი. გოგი!!
გიორგი. ისე, რა მოხდა, ამ ასაკში კი გვაქვს ჩვენ კანონიერი უფლება შევუდგეთ მოხუცობას.

დალი. აი, სწორედ ამ ასაკში არ დამინდო განგებაში შემარხვინა...

გიორგი. ეს მე არ დამინდო განგებაში, დალი.

დალი. შენ ალბათ ჩემმა ცოდვამ გიწია...

გიორგი. ჰო, ალბათ... თუმცა რა დაგიშავე?!
დალი. მე შენ სათქმელს, რომლის თქმაც ასე მიჭირს და მაინც ვაპირებ გითხრა, მიშლი, არ მათქმევინებ.

გიორგი. ემბოტომ, რომ მეცა მაქვს სათქმელი და შენგან განსხვავებით... რჩევაც მჭირდება.

დალის მეუღლის უყურადღებობა წონასწორობას აყარავინებს.

დალი. რა გჭირს შე გაჭირვებულა?!
გიორგი. მე პარტიბუროზე ტყავს მაძრობენ.

დალი. უსაქმობამ რომ გავინახა, იმ ტყავს?
გიორგი. დალი, მე მთავარი ინფინრობა მიბრძანებს.

დალი. ალბათ შემოგათავაზეს?
გიორგი. ჭერ შემომთავაზეს და მოფიქრებისათვის დროც მომცეს, შემდეგ მოხვევს... აი, გუშინ კი მიბრძანებს.

დალი. ეს, შენ... მთავარი ინფინერი?!
გიორგი. ჰო, რა იყო!!

დალი. თქვენს სამსახურში, როგორ ის უძაღლო-ბის ადგილია, სადაც კატებს აუფებენ!!!
გიორგი. ცოლო, მე ეხლა მოთმინებიდან გამოყვანა მინდა?!
დალი. შენ მე სასიამოვნოდ განმაცვიფრე. თუმცა...

გიორგი. ნუთუ, ის ვერ წარმოგიდგენია, რომ შენი ქმარი...

დალი. ჩემი ქმარი კი უნდა ეთამაშებოდეს ვარსკვლავებს, მაგრამ შენ და მთავარი ინფინერი!!
გიორგი. დალი.

დალი. მე მომისმინე?
გიორგი. არა.

დალი. არა ხომ?
გიორგი. მირჩიე რამე... დავთანხმდებ?
დალი. დთანხმდი, სანამ შეცდომას თვითონვე გამოასწორებენ.

გიორგი. რომელ შეცდომას?
დალი. შენთვის მაგ თანამდებობის შემოთავაზებით რომ დაუშვებს.

გიორგი. გაიგე, დალი, შენ ხომ არ იცი, რომ მაგ თანამდებობამ ბოლო ორ წელიწადში სამი კარგი ინფინერი შეიწირა, რომლებიც არაფრით იყვნენ ჩემზე ნაკლები ბიჭები.

დალი. ისინი უკეთესებიც კი უფილან, თუ ამ საფრთხეს გრძობდნენ და მაინც დათანხმდნენ.

გიორგი. ჩემზე უკეთესი ინფინერი ჩვენს ქარხანაში, ნურას უკაცრავად.

დალი. მაშ რაღას ეწოდები, თუ გინდა მაგ თანამდებობამ მთელი ქარხნის ინფინრობა შეიწიროს?
გიორგი. დალი!!!

დალი. შენ უარი თქვი?
გიორგი. არაერთხელ!!
დალი. ალბათ სწორად იქცევი. აბა, რა სამთავარი ინფინერი კაცი შენა ხარ.

გიორგი. რას მიწუნებ?
დალი. მე პირადად ჩემდამი უყურადღებობას.

გიორგი. დალი, მე მთელი სერიოზულობით გეკითხები, რჩევას გთხოვ...

დალი. ერთი მითხარი, შენ მთავარი ინფინროს თანამდებობიდან შეგძლია რაიმე სახეირო გააკეთო კოლექტივისათვის?
გიორგი. ე. კაი შეკითხვაა ხო იცი!

დალი. შეგიძლია თუ არა?
გიორგი. ალბათ კი.

დალი. მაშინ კიდევ ერთხელ გიმეორებ — დათანხმდი!

გიორგი. ჰო, მაგრამ, შე რომ რაიმე სახირო გაკვეთო დაწესებულებისათვის, საყოთარ თავზე ხელი უნდა ავიღო, ოჯახს მოვწუდე.

დალი. რას გვყვითხ... მოგვწუდი, ბატონო...

გიორგი. თავიდან მიშორებ, ხომ?!

დალი. ოღონდ შენ ვინმეს რამეში გამოადგე და...

გიორგი. სოფელს რას უშვები, ხომ კარგია — ზამთარ-ზაფხულ რომ ფრინველი ჩვენ არ გვაკლია, გოჭი, ბურჯაკი, შაშხი, ურძენი, მისი წვენი, ფულიც... საკმაოდ მსხვილი თანხა, შენ რა გინდა, ყველაფერი ეს იმ საბარალო მოხუცების, დედაჩემის და მამაჩემის კისრზე იყოს. გაივ, „სოფლის „ნობათი“ თუ დაგვაკლდა, მაშინ შენ ცოტა სხვანაირად აქიციკლებდი, თუმცა უკვე გვიან იქნება!

დალი. შენ მათ მაინც ვერაფერი ენმარები.

გიორგი. აბა, ვინ ენმარება?!

დალი. მე და ჩემი შვილები.

გიორგი. შე სამსახურშიც შეუფა გაგუებდა!

დალი. ვითომ აქ ხარ დალაგებულ!

გიორგი. ჰო, მოკლედ, იმათ კი ვადაუტრჩი, მაგრამ შგონი შენ ვერ ვადაგირჩე.

დალი. თანხმდები?

გიორგი. არა, ვაიულები.

დალი. გაგუებას დთანხმება გერჩიოს.

გიორგი. ნუ გამიჩინე ჭლეკი... მე სწორად ვთქვი უარს.

დალი. თუ ჩემი არ გესმის, ვერ გამიგია, ჭკუას რატომ მეკითხები!

დალი. მაგდის გაწყობას შეუდგება. შემოდის ეკა, პირდაუბანელია, თმაგაჩეჩილი.

დალი. ეკა, პირი დაიბანე და მოდი, მაგდის ვაწყობაში მომეშველე.

ეკა. რა მითხარი?!

დალი. პირი დაიბანე.

ეკა. ეგ წელანაც გავიგე. მერე რა მითხარი?

დალი. მერე? მერე არაფერი.

ეკა. აი, ასე.

ეკა საპირფარეოში შედის. შემოდის ზვიადი.

ზვიადი. ამას რას ვხედავ.

დალი. რას ხედავ?

ზვიადი. რა თავპირი ჩამოგტირის? ვინ გაწყენინა?

დალი. მამაშენმა.

ზვიადი. მამაჩემმა... ოო! რით გაწყენინა?

დალი. მთავარ ინიერობაზე ამბობს უარს.

ზვიადი. ეს უარს ამბობს? მაგას შე ვერ დავიჭერებ და შენც გირჩევ (მღერის) არ დაიჭრო, არ დაიჭრო.

დალი. ნამდვილად უარზეა.

ზვიადი. ჰო, ო, მამაჩემო?

გიორგი. კი, ნამდვილად.

ზვიადი (თავისთვის) ერთი ეს მენახოს თავისუფალი და მერე მომკლა თუ გინდა. დედა, შენ მაგაზე, ნუ ნაღვლობ... ბოლოსდაბოლოს, ეგ რა შენი საქმეა!

დალი. აბა, შენი აზრით, რა არის ამ ოჯახში ჩემი საქმე?

ზვიადი. აი, რასაც ეხლა აკეთებ.

დალი საქმეს მიაგდებს.

ზვიადი. რა, არა?!

გიორგი. ზვიად, შენ ზედმეტი არ მოგივიდეს, ბიჭო. იცოდ, თუ ჩემს ცოლს აწყენინებ, ექვემდებარებას კნება მაქმე.

ზვიადი. შენც, დედაჩემს არ აწყენინო, თორემ... გიორგი. მოკლედ, შევთანხმდით.

ზვიადი. ესე იგი, თანხმდები მთავარი ინერის თანამდებობას?

გიორგი. არა, ეგ არ შემიძლია, სხვა რაც გინდა მოსოვეთ.

ზვიადი. მაშ რას მოჰყევი ეგ ზღაპარი ოჯახში?

გიორგი. გულის მოსება მომინდა და...

დალი. როგორ, მე ასეთ რამეებზე შენ გულს მოგაოხებინებ?!!

ზვიადი. სწორად იქევი, დედაჩემო.

საპირფარეოშიდან გამოდის ეკა. საპირფარეოს ეკაებს ანზორი. ზვიადი კვლავ აგვიანებს. იგი საპირფარეოს კარებზე დააბრუნებს.

ზვიადი. მაქარა?!

ეკა დედ-მამას მიუახლოვდება.

ეკა. რა ვერ გაგუევათ?

დალი. ეკა, შენ სამზარეულოში შედი და გაზს ჩაუწიე.

ეკა. რა მითხარი?!

დალი. გაზს ჩაუწიე, ან ჩაიღანი გაღმოდგე.

ეკა. მაინც ვერ გავიგე?

დალი. თმა დაივარცხნიე!

ეკა. ეხლავე, ისე, ეს კაცი მართალია, არ შია, არ სწყურია და რატომ უნდა გააკეთოს რაიმე კოლექტივისათვის, ხომ ასეა მამაჩემო?!

გიორგი. მიდი, გაზს ჩაუწიე.

ეკა. კი, ჩაუწიე, მაგრამ არა იმისათვის, რომ შენ მთხოვე, არამედ იმისათვის, რომ წამის უკან იგივე დედაჩემმა მიხვე.

ანზორი გამოდის და საპირფარეოს ნატო იკაევს. ზვიადი კვლავ აგვიანებს.

ზვიადი. ვახ, მართლაც რამდენი შეიძლება. ე, ვირო, გაივ, შენს გარდაც არან ამ ოჯახში.

ანზორი. მამაჩემი მართალია.

გიორგი. აი, კაცს კაცის ესმის.

ანზორი. თუ შენც კაცი ხარ, ქალივით რას ინაზები?!

ოთახში ეკა ბრუნდება.

დალი. გაზს ჩაუწიე?

ეკა. ჩერ არა.

დალი. შეგარცხვს.

ეკა. რა კნა, დედა, გაზის ჩაწევა მამაჩემმაც მთხოვა და შე კი საშინლად არ მინდა მისი თხოვნა შევასრულო.

ნატო გამოდის და საპირფარეოს ირმა იკაევს. დალი სამზარეულოში გადის და მალე ბრუნდება უკან. ზვიადი ისევ აგვიანებს საპირფარეოში... იგი ორივე ხელით ატებს ბრაუნს კარებზე.

ნატო. ეს მართალია, მამაჩემო?

გიორგი. ეხლა, შენც დამიწე, ჰო.

ნატო. მე ვფიქრობ, შენ არავინ არაფერი შემოგთავაზა და...

ზვიადი. მგონი, შენ მართლს ამბობ, ნატო.

ნატო. ჰო, მამაჩემი ოჯახში თავს იწონებს.

გიორგი. მე როგორც ვატყობ ამ სიმართლის

თქმით ოჯახში თავი კი არ მოვიწონე, შვერცხვი.
ნატო. ალბათ შენ ამას არ ელოდი?
ირმა გამოდის და საპირფარეოსს გია იკავებს.
ზევილი ბრაზდება, იგი კვლავ აბრაზუნებს კარებზე.
წვიადი. ისეთი რამე მე ამ ოჯახშიც კი არ
მასხვს!

ან წორი. შენ რას ფიქრობ, ირმა?
ირმა. რის შესახებ.
ან წორი. ვინ არის მართალი. დედა თუ მამა?
ირმა. ნატომ აწირი გამოთქვა?
ან წორი. კი გამოთქვა.
ირმა. ნატო მართალია.
ან წორი. ო, თქვე ტუტუბუბო, დუტ!
წვიადი. ნეტა ვინ არის საპირფარეოში? ცუ-
დად ხომ არ გახდა...

ზევილი დედამამიწვილებს თვალებით ითვლის და
თითებზე ჩამოსის.
წვიადი. ხუთი შვილი აქა ვართ.

ან წორი. ორი გვაყოლა.
ეკა. რეზო საპირფარეოში არ იქნება.
წვიადი. შენ ასე ფიქრობ?
ეკა. ჰო, რეზო ქარშია.
წვიადი. აჰ, მამუ გია ხომ!
ზევილი კარებს მოჰქაჩავს. კარები იოლად იღება.
გამოდის გია.

წვიადი. ცოცხალი ხარ?!
გია. შენ ხომ არ გაფრინე?!
წვიადი. ცოტა დამაკლდა, გადავჩიო.
გია. მე ვფიქრობ. სულ არაფერიც არ დაგაკლდა.
წვიადი. თუ შენ ასე ფიქრობ, ჩვენ ცოტა ხან-
ში გაავარძლებთ საუბარს.

გია. სადაც ვაგვიხარდება.
ზევილი საპირფარეოსს იკავებს.
გია. რა მოუვიდა?!
ეკა. დედ-მამის კამათზე ანერვიულდა და ხომ იცი
ანერვიულებამ რა იცის!...

გია. ამით რა მოუვიდათ?
ეკა. მამის ამბავი მოგვხსენება... ყველაფერს დედა-
ჩენის ჩინაზე რომ აკეთებს.

გია. ჩვენს აზრსაც არ უწყვეს ანგარიშს?!
ეკა. არც ჩვენს აზრს.
გია. (გიორგის უყურებს) არა?!
ეკა. ნუ, აქამდე მაინც ასე იყო.
გია. რატომ, შვილები ამ ოჯახში ხომ აბსოლუტუ-
რი უმრავლესობა ვართ.

ეკა. ამ ოჯახში აბსოლუტური უმრავლესობით არა-
ფერი წყდება.
გია. არა?

ეკა. სამწუხაროდ, არა.
გია. მერე რატომ არ გრცხვენიათ უმრავლესო-
ბას. დედა, თუ რამე, დაუსტენია და აქ ვართ.

დალი. სად მიდიხარო, დარჩით.
გია. როგორ, იქამდე მივიდა საქმე, მამაჩემთან
მარტო დარჩენის გეშინია?

დალი. არა, ჭერ არა.
გია. აბა?
დალი. დროა ისაუწმოთ.
გია. აჰ, ახლავე.

გიას უკან სხეებიც მიჰყვებიან. სხვა ოთახში გა-
ქის საპირფარეოდან გამოსული ზევილიც.

გიორგი. დალი, რა საქრო იყო ამდენი აუ-
წაური.

დალი. ვითომ იყო აურწაური?
გიორგი. ეჰ, შენ ხომ არ იცი რა არის საშა-
ხური!

დალი. ვიცი, ბატონო.
გიორგი. იცი, ნეტაც საიდან!
დალი. მე ხომ ვმუშაობ ხელშეკრულებით...
გიორგი. შენ მე ნამდვილად გამამხიარულე...

ეკა მუშაობა!
დალი. რატომ?
გიორგი. სახლში ჭლომას და რადაცის ჭდაბნას
შენ სამუშაოს ეძახი!

დალი. მე საპროს საქმეს ვაკეთებ.
გიორგი. კომუნისტს აშენებ ხომ?
დალი. რითაც შემოიღია, კი.
გიორგი. თუ მე სახლში ჭლომა დიდ საქმედ
არ მიმაჩნია, მოდი, შენ ამაზე ნუ ბრაზობ.

დალი. ჰოდა, მეც გადავწყვიტე სერიოზულ საქ-
მეს მოვეყოლო.
გიორგი. კერძოდ?

დალი. უფროსი ლაბორანტობა შემომთავაზეს ენა-
თმეცნიერების ინსტიტუტში.
გიორგი. ხოხო!!

დალი. ვაი, შენს პატრონს.
გიორგი. შენ რა, მართლა, აპირებ... დათანხმე-
ბას?!

დალი. მე დავთანხმდი.
გიორგი. გაგუდი!!
დალი. არა. მე ძალიან მინდა ჩემდამი თქვენი
დამოკიდებულება შეიცვალოს.

გიორგი. რა არა მოგწონს ჩვენს ურთიერთობაში?
დალი. თქვენ მე დიასახლისის საქმეს მთლად სწო-
რად ვერ მიგებთ.

გიორგი. ნუ იზამ მაგას, დალი, შეიდი შეილის
დედას სამსახურში რა გინდა.
დალი. მინდა.

გიორგი. სჯობია აკეთო ის, რასაც აქამდე აკე-
თებდი — ხელშეკრულებით.
დალი. მომწუხინდა ეგ საქმე.

გიორგი. შენ უარს იტყვი!!
დალი. არა.
დალი აცრემლდება. ოთახში ეკა შემოიხედავს.

ეკა. ეს მამამ?
დალი. არა, არა.
ეკა. კი, მამამ.

ეკა შემოსასვლელი კარების გარეთ გადაიწეეს და
გაბმულად რეკავს ზარს. ყველა ოთახში ბრუნდება.
ეკა. პეი, დედაჩემის შვილებო.

ან წორი. რა მოხდა?
ეკა. ოი, მოხდა, ისეთი რამე მოხდა... მოკლედ,
ჩვენ დედა გვიტირეს.

წვიადი. დედა გვიტირეს?!
გია. ვინ გვიტირა?
ეკა. მამამ.

გია. მამამ?!
ეკა. ჰო, მამამ დედა გვიტირა.
გია. როგორ, მამამ დედა გვიტირა?!
ეკა. ჰო, გია, ჰო.
გია. მაშინ, ჩვენ მამას უოჯას ვუტირებთ.
შვილები გიორგის მიეჭრებიან.

გიორგი. ამათ კიდევ რა უნდათ?
ჯეიალი. შენ ჩვენ დედა გვიტირე?
გიორგი. სანამ გიტირეთ, თვლიდან მომწყდით.
ანჯორი. როგორ გვიბედავ ამდენს, ერთად!..
ირმა. დედა, შენ მართლა ტირი?
ნატო. ძმებო, ნახეთ, მართლა ტირის.
ნატო ნეკა თითს თვალში ამოუსვამს დედას და
სველს თვალბის წინ მოატარებს. დალი იღიმება.
გია. როგორ არ გრცხვენია. რა, ერთი წამით ვერ
უნდა დავტოვო დედაჩემი, შენთან?
გიორგი. გობხვთ, ერთხელ კიდევ დამტოვეთ
მასთან მარტო.

ეკა. უნდა დაუმტოვო?
გიორგი. არა, უნდა დავეყუავო.
ეკა. დედაჩემს, მხოლოდ შურისძიება თუ დაუყ-
ვავებს.

ანჯორი. ჰო, ჩვენ აქ საშველად მოვედით.
გიორგი. (დალის) რა ცუდად გიცნობენ. რა
სკირს, ბიჭო, დედათქვენს თქვენი საშველი!
გია. ბოლიში მოუხადე?
გიორგი. თქვენთან მე ამას არ გავაკეთებ.
ჯეიალი. ზოლიში მოუხადე-მეთქი.
გიორგი. კა, მე თქვენი!

გიორგი ქამარს შეიხსნის, დალი შეიღებსა და მე-
ულღეს შორის ჩადგება.

გიორგი. დალი, მე შენ გეუბნები, ნუ მკავებ.
დალი. შენ კი არა — მე ამით ვაკავებ.

გიორგი. მდა.
დალი. აბა, კმარა ხუმრობა და მივუსხდეთ მა-
გიდას.

ყველა სათითაოდ ჩამოუვლის და შეუბღვრს მომ-
ლიმარ გიორგის, რომელიც ქამარს შეიკრავს. ისინი
მაგიდას მიუსხდებიან. დალის ჩიდანნი გამოაქვს და
კიკებებს ავსებს. გია ფეხზე წამოხტება, სხვა ოთახში
გაღის და პოლიტეკონომის წიგნის კითხვით უბრუნ-
დება მაგიდას.

ეკა. დედა, შენც ისაუზმე.
დალი. მე მოგვიანებით ვისაუზმებ. (გიას) რა
დროს წიგნის კითხვაა?!

გია. რა ექნა, სხვა გზა არა მაქვს.
ეკა. ორიანის ხომ არ გეშინია?
გია. არა, ხუთოსანი მინდა გავხდე.
გიორგი. აქ ვის უნდა ხუთოსანი გახდეს?!
გია. შენ რა, ხნაზე ვერ სცნობ შენს ვაფიშვილს?
გიორგი. რომელმა თქვით?
გია. თ, მგონი სახეზეც ვერ მცნობს.
გიორგი. ერთი ხომ არ მყავხარ. მითხარი შე-
ნი სახელი.

გია. გია!
გიორგი. გია, გია!... გია მე არ მახსოვს მო-
წინავე შეილი მოსწავლეებში. ესე იგი შენ, გია,
გაურს ხუთოსანი გახდე, არა?
გია. კი არ მსურს, იძულებული ვარ გავხდე ხუ-
თოსანი.

გიორგი. რატომ?
გია. იცი მამა, მე ფინანსური სიძნელეების დრო
დამიღება.

გიორგი. ვერ გავიგე?
გია. მოკლედ, მე ჩვეულებრივი სტიპენდია არ
მეოფნის.
გიორგი. ვერ გავიგე.

გია. ხუთოსნობის სტიპენდია მჭირდება, ჰაერო-
ვით.

გიორგი. ახ, შენ ფული გჭირდება? <sup>გარკინული
გაგლიძე</sup>
გია. ჰო, მჭირდება და თქვენდა საბედნიეროდ,
ბევრი არა.

გიორგი. მერე პირდაპირ გეთქვა.
გია. გამიგებდომ?

გიორგი. მამა ვარ შენი ბოლოს და ბოლოს.
გია. კარგი მამინ, გადავდებ ამ წიგნს გვერდზე
და აღამაინურად მივირთმევ საუზმეს.

გიორგი. ჰო, მაგრამ, ხუთოსნობა თუ შეგიძ-
ლია, გახადი.

გია. „ჰო, მაგრამ!“. ნახე რა სქელია. ამ წიგნის
ხუთთანვე სწავლას ეხუმრები შენ.

გიორგი. შენც მიიხდომე.

გია. დღეს თუ კმაყოფილს დამტოვებ, აუცილებ-
ლად.

დალი. ანჯორ, ნუ ხვრიანებ!
ანჯორი. შენი ქმარი განა ნაკლებად ხვრიანებს
და რატომ მაინცდამაინც მე მაძლევ შენიშვნას?!

დალი. იმიტომ, რომ შენი აღზრდა ჯერ კიდევ შე-
იძლება.

ანჯორი. დედა, სცადე, ეგებ ქმარსაც მოუხებხო
რამიმე.

დალი. გია, ნუ აქიანურებ, შესვი ჩაი, დროზე...
გია. შენი შეილებიდან რეზოსაც ეყუფა, იქ ჯარ-
ში ჩაის დროზე ხვრეა.

დალი. ისე, ცოტათოდენი წესრიგი ჩვენც არ გვა-
წყენდა ოჯახში.

გია. მერე დაპარაკი ქამის დროს სადაური წეს-
რიგია!!

გია ფეხზე წამოდგება.
დალი. ეგ არის შენი საუზმე?

გია. მამა ფულს დამპირდა — ჰაერზე ვისაუზმებ.
გიორგი. ვითომ დგაპირდი!

გია. არა?
გიორგი. არა.

გია. როგორ არა, განა შენ არ გადამადებინე წიგ-
ნი გვერდზე?

გიორგი ფეხზე წამოდგება.
გიორგი. მე წავედი.

გია. მამა, ჯერ ფარა მოიტა.
გიორგი. ეჰ!

გია. როგორ, არ გინდა მოხიბლო ვალი?!
გიორგი. რომელი ვალი?!

გია. ვალი სამშობლოს წინაშე.
გიორგი. არ მესმის?

გია. შეილები აღზრდა, ჩაცმა-დახურვა, ფულით
ურზუნედელოფა, ეს შობობის უპირველესი ვალია
სამშობლოს წინაშე.

გიორგი. აჰ, როგორც იქნა, მიგიხვდი!
გიორგი ჭიბიდან ფულს ამოიღებს და გიას გაუწ-
ვდის.

დალი. ნუ აფუქებ შენ მაგ ბიჭს.
გიორგი. მე კი მეგონა, პირნათლად მოვიხადე
ვალი სამშობლოს წინაშე.

გია ფულს თვლის.

გია. მამა, შენ აღარც კი შეკითხვები რამდენი
მჭირდება!

გიორგი. დაფიქრდი, ეგებ მე შენ უანასენელი
ფული მოგვიცი.

გ ი ა . ეგ ჩემს მდგომარეობას სრულებით ვერ ამსუბუქებს.

გ ი ო რ გ ი . თავს გაგდის, გაა!

გ ი ა . შენ სწორად ვერ გამიგე. მე მინდოდა შეთქვა, რომ მეტი მომეცია... ამდენად, ცუდია, თუ კაპიცი არა მაქვს და ვერ გიბრუნებ ჩემთვის ზედმეტ თანხას. მე, გთხოვ, ასეთი რამე მომავალშიც რომ არ გამეორდეს, მოიქეცი ისე, რომ მე უოველთვის შექონდეს ჩემთვის ზედმეტი ფულის უკან დასაბრუნებელი თანხა.

გ ი ა ბინიდან გადის.

და ლ ი . ახია შენზე.

გ ი ო რ გ ი . შენ ფიქრობ, წყალში მერება ამაგი...? და ლ ი . არა, მე ასე არ ვფიქრობ, მაგრამ...

გ ი ო რ გ ი . დალი, შენ რაღაც სათქმელი გქონდა.

და ლ ი . გთხოვ, ბაზარში გამოიარე და რეზოსთვის გასაგზავნი ხილი წამოიღე.

გ ი ო რ გ ი . აჟი, დავალბა არ მექნებაო.

და ლ ი . არც მექნებოდა, შენ რომ თავის დროზე მოგესმინა ჩემთვის.

გ ი ო რ გ ი . როდის გამოვიარო?

და ლ ი . შესვენებაზე.

გ ი ო რ გ ი . ეგ შეუძლებელია, მე შეხვედნება ერთსაათიანი მაქვს.

და ლ ი . მანქანით მოასწრებ.

გ ი ო რ გ ი . ასე გამოწერილივით სად დავიტყვ მანქანას!

და ლ ი . მთავარ ინჟინერს მანქანა ემსახურება? გ ი ო რ გ ი . კი.

და ლ ი . მაშინ, თუ საერთო საქმე არ გაღვლეხებს, მანქანისათვის მანც დათანხმდი მაგ თანამდებობას.

გ ი ო რ გ ი . ოღონდ მაგ თანამდებობას ნულარ მიხსენებ და ცხრა მანქანას ფიცილი... მოკლედ, გამოვივლი შესვენებაზე ბაზარში.

გიორგი ბინიდან გადის. დალის გარდა ყველა სხვა ოთახში გადის. ნატო და ირმა ჩანთებს გამოიტანენ. მათ დალი შეაჩერებს.

და ლ ი . ნატო, ირმა...

ნ ა ტ ო . ჰო, დედა.

და ლ ი . თქვენ დანამდვილებით იცით, რომ ეკა სიგარეტს ეწევა?

ი რ მ ა . დანამდვილებით.

ნ ა ტ ო . კი, წყალი არ გაუფა.

ი რ მ ა . გინდა, შენ თვითონ დარწმუნდი.

და ლ ი . როგორ?

ი რ მ ა . ეხლავე.

ნატო და ირმა სხვა ოთახში გადიან და იქედან წიგნით ბრუნდებიან უკან.

ნ ა ტ ო . ეს ხომ ეკას წიგნია, არა? აი, წაიყიებე.

და ლ ი . ჰო, ეკას წიგნია.

ი რ მ ა . ეს კიდევ ეკას სიგარეტები...

ირმა წიგნს გადაშლის და დააპირკავეებს. წიგნის ყუადან სიგარეტები გამოიცივება.

და ლ ი . ეკა! ეკა!

ოთახში შემოდის ეკა და ზეილი. ეკა დაფრთხება.

ე კ ა . გისმენ, დედა.

და ლ ი . ეს შენი წიგნია?

ე კ ა . კი, ჩემი წიგნია.

და ლ ი . ეწევა? მე გეიყიებები, ეწევი?!

ე კ ა . გეფიცები, არა.

და ლ ი . ახა, ეს რა არის?

ე კ ა . სიგარეტები.

და ლ ი . მერე რა უნდოდა სიგარეტებს შენს წიგნსთან დასაბრუნება?

ე კ ა . არ ვიცი.

და ლ ი . ეკა!

ე კ ა . რატომ ბრაზობ, დედა, ეს ხომ მოუწვეელი სიგარეტებია. ესე იგი, გამოდის, რომ მე ისინი ჭერ არ მომიწევია, ანუ ის, რომ მე არ ეწევი.

და ლ ი . ვითომ არ ეწევი?!

ე კ ა . რომ ვეწეოდე, ეს სიგარეტები გადაშიჩნებოდა!

ნატო და ირმა ერთმანეთს გადახედავენ, შემდეგ სხვა ოთახში გადიან და იქედან სხვა წიგნით ბრუნდებიან უკან. ეკა ამოდ ცდილობს დედისაგან მალულად მათ შეჩერებას.

ნ ა ტ ო . ეს წიგნიც ხომ შენია, ქალბატონო?

ე კ ა . არა.

ნ ა ტ ო . აი, წაიყიებე, დედა.

ე კ ა . ჰო, ჩემია.

ნ ა ტ ო . ეს კიდევ შენი მოწვეული სიგარეტების ნამწვავები.

ირმა წიგნის დაბერტყავს და წიგნის ყუადან სიგარეტის ნამწვავები დაცივდება.

ე კ ა . თქვენც ხალხი ხართ... თქვენც დები გქვიათ. თქვე საზღვრებო...

ეკა ტირილს მორთავს.

ი რ მ ა . დედა, აუხსენი ამ ინტელექტ-დამზრულებულს, რომ ჩვენ მისთვის ცდილობთ.

ე კ ა . ვის ჰირდება თქვენი მზრუნველობა, თქვე ნახევარ-ნახევარ დაბადებულებო. არა, რაღა მაინცდამაინც ესენი გამოვიდნენ ტყუებებ ღმერთო! ამათი ხასიათის ხომ ერთიც თავუესაყრელად გვეუფოა ამ ოჯახში.

ნ ა ტ ო . მერწმუნე, ეკა, შენ გპირდება უურაღდება.

ი რ მ ა . ჩვენ წავედით.

ე კ ა . ჭანდაბამის გზა გქონიათ.

ნატო და ირმა დაკინივთ შეხედავენ ეკას. ისინი ოთახში რჩებიან.

ზ ვ ი ა დ . რა გატირებს, რა?

ე კ ა . მოდი და ნუ იტირებ ამ ტყულების სისამაღლეთ.

ზ ვ ი ა დ . სატირლად ჩვენ გვაქვს საქმე, შენს ძმებს... არა, როგორ გახედე ოთხი ძმის დამ სიგარეტის მოწვევა!

ზევილი ხელს ხელზე მოუტყვს ეკას. ეკა წივის.

ე კ ა . მხეცო!

ი რ მ ა . მეტი გინდა შენ.

ნ ა ტ ო . ჰო, მეტის ღირსი ხარ.

და ლ ი . ირმა, ნატო, არ გინდათ, ეს მაინც თქვენ უფროსი დაა.

ი რ მ ა . მერე რა მაგალითს გვიჩვენებს.

და ლ ი . ჰო, კარგი, თქვენგან კმარა.

ნატო და ირმა ბინიდან გადიან.

ე კ ა . დედა, გეფიცები, მე მხოლოდ ერთი-ორჯერ მოვკაჩე.

ზ ვ ი ა დ . ეკააოლე?

ე კ ა . ჰო, სულ ერთი-ორჯერ.

და ლ ი . ერთი-ორჯერ უოველდღიურად?

ზ ვ ი ა დ . ერთი-ორჯერ უოველ საათში, დედა-ჩემო.

ეკა. რა გინდა, ზვიად, შენ მაინც რას მერჩი, რა, მოხვებ და არ მოგაწვევინე, თუ?

ზვიადი. აი, ესეც შენი საუკრებლო ქალიშვილი! დალი. მართლაც ჩემი ბრალია, თუ ეგ ასე ზელოდ წაგვივიადა.

ეკა. დედა, გეფიცები.
ზვიადი. ალარ არის საჭირო შენგან ფიცი, ცრემლები... შენი უკვამ ან ოჯახში არავის სჭირავს.

ეკა. დედა, მე არ წავსლავარ ხელიდან.
დალი. არა?!

ეკა. არა.
დალი. კი.

ეკა. დედა!!
დალი. ვინმემ გაიძულა თუ...?

ეკა. გეფიცები არავინ.
დალი. მაშ გულმა შხამისაკენ რატომ გაგიწია?

ეკა. დედა, გეფიცები, ამირიდან რომ მარჩენდეს, ერთ ღერსაც აღარ მოვწევ.

დალი. სად დაჩევი?

ეკა. იქ ჩვეთან, კურსზე... გჭუფის ნახევარი სიგარეტს ეწევა, დედა და მეც...

დალი. რა შენცა... თუ არ მოსწევ, უნივერსიტეტთან გაგრიცხვენ?

ეკა. მე მინდოდა მეთქვა, რომ — შევცდი.

დალი. შენ ფილოლოგი ხარ, შეიძლება პედაგოგობაც გელირსოს ოდენსმე და რა სინდისით უნდა მოსოხოვო მოწაფეებს წესიერება, როცა თვითონ სიგარეტის ცდუნება ვერ დასძლიე. მაგისტრის ჩააბრე უნივერსიტეტში! მეც, სულელმა ვიფიქრე, ცოდნას დაეწევა-მეუქი და ეს უსინდისო კი სიგარეტს არ დაეწევა! (პაუზა) როგორ არ გრცხვენიათ ქართველ გოგონებს ასე დაუფიქრებლად, განუსჯელად, ფეხის ხმას აჰყვით, როგორ არ გრცხვენიათ — წამზერა!!

ეკა. უკვე მრცხვენია!
დალი. მიიხარო, რატომ მოსწიწ თუნდაც ერთი-ორჯერ?

ეკა. ინტერესისათვის.
ზვიადი. მოგეწონა?

ეკა. არა.
ზვიადი. მაშ, ორჯერ რა საჭირო იყო?!

ეკა. გეფიცები, გემო ნამდვილად არ მომეწონა.
ზვიადი. მაგრამ შენ მგონი რაღაც მაინც მოგეწონა?

ეკა. ჰო.
ზვიადი. რა?

ეკა. მომეწონა ჩემი სახე სიგარეტით გაწყობილი, ბოლში გახვეული.

ზვიადი. მოგინდა?

ეკა. კი, სახეზე ნამდვილად მომიხდა, აი, ნახეთ... ეკა სიგარეტს პირისაკენ წაიღებს, დალი ხელიდან გამოგლეჯს, ნაქუფებლად აქცევს და ხელის გულზემით სრესს.

ეკა. დედა, ნუ ბრაზობ, გთხოვ, ბოლოსდაბოლოს მე ხომ ჩემი სურვილით დავდე პირობა.

დალი. ვენდო შენს სიტყვას?

ეკა. გთხოვ, ენდე!!
დალი. სამზარეულოსაკენ გაემართება. ეკა შეიჩეჩება.

ეკა. თუ საქმეა, მოგებმარბები!
დალი. თუ შენ რაიმე გინდა ჩემთვის გააკეთო, სიგარეტის გადაჩვევით დაიწე.

ეკა. გაიგე, ბოლოსდაბოლოს, სიგარეტს მე ხომ ჯერ არც შევჩვევიავარ!!!
დალი. ოთახიდან გადის. ეკა მძიმედ ამხმარებს.

ეკა. არ დამაწყდა ნერვები!!
ზვიადი. მოსწიწ, დამშვიდდები.

ზვიადი ეკას სიგარეტს მიაწვდის. ეკა გამოართმევს, ოფლს მოიწმენდს. ზვიადი სიგარეტს მოუკიდებს. ეკა მოჰქაჩავს და აზრზე მოდის. შეეცდება. შემოდის დალი. ეკა სწრაფად ჩაუღებს სიგარეტს ზვიადს პირში! აგვიანებს.

ეკა. რატომ გამოქეთე, ბიჭო, ძმა მაინც არ იყო.
დალი. ზვიად, აბა ერთი წუთით დავტობვე.
ზვიადი. კი ბატონო.

ეკა აგრძელებს პირიდან ბოლის გამოშვებას, იგი ჯერ ისე ვაოგნებულია.

დალი. მოჩირი ეხლა, დაამთავრე ბოლის გამოშვება!!

ეკა. მერწმუნე, ეს ჩემი ბოლო ნაფაზია, დედა.
დალი. ამიტომ ასე აქიანსურები?!

ეკა. თუნდა, გეფიცები, ამჯერად ზვიადმა ისარგებლა ჩემი უმელო მდგომარეობით და გამაბრძოლა.

დალი. ასე იოლი გასაბრძოლებელი თუ ხარ, შენი ქუჩაში გაშვებაც არ შეიძლება!!

ეკა. რას ამბობ, დედა, მე ხომ უყარება ვარ.
დალი. ვითომ?

ეკა. გელის კითხე.
დალი. ჰო, მართლა, გელამ იცის?

ეკა. რა უნდა იცოდეს?
დალი. რომ ეწევი.

ეკა. გაიგე, აღმიანო, რომ მე არ ვეწევი.

დალი. ნუ, ის თუ იცის, ერთი-ორჯერ რომ მოქაჩა?

ეკა. საიდან უნდა გაეგო?!

დალი. საიდანაც შენმა დებმა.

ეკა. დედა, გელას მე ვუყვარვარ და ის არასოდეს იყარებს ჩემს სულში, ხელფეხის ფაფურს.

დალი. ნუთუ მისთვის სულ ერთია თუ როგორ იქნები?!

ეკა. რას ამბობ, მას მე სანიმუშო ქალიშვილად წარმოვუდგენივარ.

დალი. მართლაც, სანიმუშო ქალიშვილად შენი წარმოდგენაა თუ შეიძლება.

ეკა. დედა, რატომ მაქადრებ.

დალი. რამ შეგაფუთავ, ხომ მთლიანად არ ვთქვი საქმელი.

ეკა. კიდევ რა შეგელო გეთქვა?!

დალი. ის, რომ ჩვენ, ახლობლები, მალე აღნაო შენს კარგ გოგოდ წარმოდგენასაც ვეღარ შევძლებთ.

ეკა. რატომ დედა, მე ხომ ვარ კარგი გოგო.

დალი. კი, შენ სანიმუშოდ სწავლობ, მაგრამ სიგარეტს ეწევი...

ეკა. არ ვეწევი!!
დალი. ოჯახში წარამცი ხარ...

ეკა. დედა, მე მერვე მუყოფა საქმე, ჩემს ოჯახში.
დალი. ვითომ ივარგებ?

ეკა. მე შენი ქალიშვილი ვარ, რა თქმა უნდა, ვივარგებ. (დაიმორცხვებს) დედა, იცი...
დალი. ჰო, თქვი.
ეკა. მრცხვენია!!
დალი. ნუ გრცხვენია.
ეკა. გუშინ? ჰო, გუშინ გელამ ხელი მოხოვა.

დალი. მერე შენ?
 ეკა. რა, მერე მე?
 დალი. დათანხმდი?
 ეკა. დედა! საერთო კრებაზე ხომ არ ვიყავი, წინადადება უსიტყვოდ მიმეღო!
 დალი. რას აპირებ?
 ეკა. შენ გინდა დავთანხმდეთ?
 დალი. რა თქმა უნდა. ნუ აწამებ ბიჭს.
 ეკა. დედა, როგორც შენ მიჩვევ, უცებ ჩავუწევ ლოგინში?
 დალი. როგორ ბედავ. ჩემთან, დედასთან...!
 ეკა. მან მე უნდა დამომსახუროს.
 დალი. შენ კი ის არ უნდა დამომსახუროს?!
 ეკა. ამაზე მე არ ვფიქრობ...
 დალი. მაშინ ადეკი და უარი უთხარი.
 ეკა. როგორ ვუთხრა უარი... როგორ! მე ხომ იგი მიყვარს.
 დალი. მერე ამდენ პრანქვაში ბოლოს არ შედგაცხვება დათანხმება?!
 ეკა. არ შემერცხვება, რადგან მე მას დიდი ხნის ნალოდინევი სიხარულს მოვუტან.
 დალი. ნუ ტანჯავ იმ კარგ ბიჭს.
 ეკა. მოკლედ, შენ მიჩვევ, დავთანხმდე, ხომ?
 დალი. ჰო, მე მინდა, შენ იმ ბიჭის ცოლი გახდე, რომელსაც უყვარხარ.
 ეკა. არა, დედაჩემო, მე ხომ ვიცი, შენ ჩემი თავიდან მოცილება გინდა.
 დალი. რას ამბობ!
 ეკა. სიმართლეს, არ გჯერა ჩემი და ოღონდაც გავთხოვდე, ოღონდაც პატრონს ჩამაბარო!!
 დალი. მე მინდა, შენ ის ბიჭი არ გატანო, გულად არ დაუწინაო...
 ეკა. სუსტი გული თუ აქვს, ახი იქნება შავაზე.
 დალი. რატომ?
 ეკა. აბა, სუსტგულიანმა ჩემი სიყვარული როგორ უნდა გაედოს!!
 გაისმის ზარი. ეკა კარებს გამოაღებს. შემოდის მარო. იგი დალოსთან მიიბრუნებს, ყვავილებს გადასცემს და კედლის.
 მარო. ჩემს დაიკოს!!! ეკა, შენ არც კი იცი, რა ბრწუნივალე დედა გაყვს.
 დალი. იცის?
 მარო. იცის?
 ეკა. ოღონდ, მარო დედა. მე არ ვიცი, თქვენ რაში ხედავთ დედაჩემის ბრწუნივალეებს?
 მარო. ეხლავე გეტყვი... ნუ, დედაშენი დალი ადამიანია, დიდთან დიდია, პატარასთან პატარა.
 ეკა. ნუთუ ასეთი კარგი გარდასახვის უნარი აქვს?
 მარო. მადროვე! როცა იგი შენია... შენთან შენია და სხვათთან... აც შენია.
 ეკა. თურმე როგორი ქალი ბრძანებულხარ, დედაჩემო!!
 მარო. რა, არ იცოდალი!
 ეკა. ნათქვამს კიდევ რაიმეს ხომ არ დამატებდით.
 მარო. მოიცა, წყალს დავლევ და... მარო მაგიდასთან მიდის და წყალს სვამს.
 დალი. მხოვში, ნუ გატანჯე ქალი.
 ეკა. რატომ გატანჯე?!

დალი. არ უყვარს მაგ ქალს კარგის თქმა ადამიანებზე.
 ეკა. აბ.
 მარო. ხანამ საქმეზე გადავიდოდე, ერთ ახალ ამბავს მოგიყვები.
 დალი. გვეცოდინება.
 მარო. ეგ შეუძლებელია.
 დალი. მარო, გთხოვ, საქმეზე გადახვიდე...
 მარო. ცოტა ხანს მაყალე, ქალო...
 დალი. ბრძანე.
 მარო. ვალიკოს, ალბათ, იცნობ შენ?
 დალი. ვიცნობ.
 მარო. შენ, აბა, მისი სიდედრი მართლაც გვეცოდინება.
 დალი. კი, ვიცნობ.
 მარო. როგორ არ გვეცოდინება იმ სიგრძე ენის ქალი!
 დალი. მართა წესიერი, პირში მოქმელი ქალია.
 მარო. ენაწაგდებულა მართა! ჰოდა, ვალიკოს თურმე დაუმოკლა ენა.
 ეკა. წააქრა, მარო დედა?
 მარო. ჩააგდებინა, თურმე ერთი გვარიანად მიყვება.
 დალი. ვალიკო კულტურული კაცია, მე მაგას ვერ დავიჭერებ.
 ეკა. რატომ მიყვია, მარო დედა?
 დალი. ეკა, რა შენი საქმეა.
 მარო. საყვარელი გაუჩენია თურმე იმ საზოგადოებას, აბა! ქმარს მიწაში გაცვივებაც არ აცალა!
 დალი. მარო!
 მარო. შენ მგონი ჩემი არ გჯერავს. ამას ხომ მთელი ქალაქი ლაპარაკობს.
 დალი. იმ პატისთან ქალზე მაგის გამეორებაც, ხომ იღივი უნდისისობაა. მითხარი, რა დავიშვა ასეთი მართა...
 მარო. შენ ფიქრობ, რომ მე ჰორს ვავრცელებ?
 დალი. კი, მე ასე ვფიქრობ.
 მარო. დალი! მოიცა, ჭერ წყალი მოვხვა... მარო მაგიდასთან მიდის, წყალს სვამს.
 ეკა. დედა, შენ ხომ ასე კარგად არ იცნობ მართას...
 დალი. მე მაროს ვიცნობ კარგად.
 ეკა. ფიქრობ, რომ ტყუის?
 დალი. დარწმუნებული ვარ.
 მარო. შენ იცი, მე მართამ რა მკაყარა?
 დალი. თურმე გაკარდა.
 მარო. ო, არ დავშალავ, მაწყენინა. მე მეცნიერ ქალს უსაქმური მიწოდა, ჰორიკანა მიწოდა.
 ეკა. ალბათ მან თქვენ მოყვარედ ჩავთვალათ.
 მარო. რას პრუტუნობს, ნეტა, ეგ ბავშვი!!
 ეკა. როგორ, არ გავიგიათ აფორიზმი — მოყვარეს პირში უძრახე, მტერს ზურგს უჯანო?
 მარო. აფორიზმს მოგცემ ახლა მე შე, წყვიტლიანო. რა მკირს, გოგო, მე დასაძრახი!
 ეკა. დედა, უთხარი რამე, რა.
 დალი. მარო, გთხოვ...
 მარო. ასე რომ დედარე ეს ბავშვები გოკებივით, ამათ აღზრდა არ უნდოდა!
 დალი. ნუ მკადრებ ასეთ რამეს... გთხოვ.
 მარო. გეწყინა?
 დალი. კი, მეწყინა.

მ ა რ ო. რატომ მერე. ეს სახელმწიფო ბინა იწყუ-
ბატორად რომ აქციეთ, რა უფლებით! ამაში მე ვარ
დამნაშავე თუ! ო, თქვე ერის შემარცხვენლებო! ჩვენ
ქართველები თავს ვიწონებთ მსოფლიოში შობადო-
ბის უყვალზე დაბალი პროცენტით, რაც ერის მაღა-
ლი კულტურის უპირველესი დამადასტურებელია და
შენ, კი, შენი ოჯახით სად გაგაცხადო, ხომ მოგვეკ-
რა თავი. არა, მაინც შევიდი შეილი რომ დაახვე,
თვალეში ღადა ქონდა, ჩვენს რესპუბლიკაში ვისგან
აიღე მაგალითი! არადა, როგორი აღსაზრდელია ამ
ჩვენი დროით წახდენილი ბავშვები, მერე ამდენი ერ-
თად თუ ცალ-ცალკე.

და ლ ი. სულაც არ არის ძნელი.
მ ა რ ო. შენ თუ, ამ გოგოს რომ აქვს.. იმას აღზ-
რდას ეძახი...

ე კ ა. რა მჭირს, მარო დეიდა, მე აულზრდელი.
ეკა აცრემლებდა
მ ა რ ო. ნუ ტირი! ნუ მოთქვამ! ნუ ყმუი! უთხარი,
დალი, ამ ბავშვს, ჩემზე ცრემლი რომ არ მოქმე-
დებს.

და ლ ი. ნუ სტირი ეკა, მარო დეიდასაგან ასეთი
რამე არ უნდა გეწყინოს.

მ ა რ ო. რა?!
ე კ ა. რატომ... იმიტომ?
და ლ ი. ჰო, იმიტომ.

მარო ხან დაღის უყურებს ეკვით, ხან ეკას აზრი
ვერ გამოაქვს.

მ ა რ ო. აღწვიდი. ეკა, შენ კარგი გოგო იქნებო-
დი, დედისერთა რომ იყო. მოგბედავდა, დედაშენი,
ცივ ნიავს არ მოგაკარებდა. მოკლედ. დედაშენია დამ-
ნაშავე, თუ ამდენს ერთად ვერ გაგწვდათ.

და ლ ი. კარგი, ნუ გადამირიგ ბავშვი.

მ ა რ ო. ბავშვების გაჩენა რომ კარგი ყოფილიყო,
შენ მომასწრებდი მე!

და ლ ი. მარო, მე შენთვის არასოდეს შემომიჩი-
ვლია..

მ ა რ ო. არ შემოგიჩივლია იმიტომ, რომ გრცხვე-
ნია.

და ლ ი. შეამაუება!

მ ა რ ო. რა გეამაუება. ის, რომ შვილები ერთმანე-
თში გერევა. ის, რომ ერთი ეხლა ჭარში, ხუხუნობს,
იმ ყინვაში!

და ლ ი. ეხლა მთელ საბჭოთა კავშირში ზაფხუ-
ლია.

მ ა რ ო. მაგას რა მნიშვნელობა აქვს. შენ ის მით-
ხარი, წესიერი ოჯახის შვილს რა უნდა ჭარში!

და ლ ი. ჩარი უყვლა წესიერმა ახალგაზრდამ უნ-
და მოიაროს.

მ ა რ ო. მერე, ომი თუ იქნა, ომში უნდა წავიდეს
სამშობლოს დასაცავად, არა?!

და ლ ი. რას მეკითხები, მარო! რა თქმა უნდა!

მ ა რ ო. შენ უყვლაფერზე შენი აზრი გაქვს.

და ლ ი. ძალზე სამწუხაროა, ამ საკითხში მაინც თუ
არ ემთხვევა ჩვენი აზრები ერთმანეთს.

მ ა რ ო. რა ექნა, მე სამშობლოს სამსახური, პატი-
ვისცემა, ცოტა სხვანაირად მესმის. ხომ გახსოვს, და-
ლი, რამდენ ბიჭს ვუყვარდი, მოვწონდი, ვუნდოდი.
რამდენმა ამიტომაც კარიბჭე, მაგრამ, რადგან უყვლა
ისინი ბავშვებზე იყვნენ დაგვიოლები, მეც უყვლას
სათითაოდ ვუგანე. მეცნიერება მსხვერპლს მოითხოვს,
ბატონო! აი, ჩემი პატივისცემა, სიყვარული სამშო-

ბლოსადმი. თუ მამაკაცი ამდენს ვერ ხვდება, მის მე-
ცნიერი ქალი რად უნდა. აგერ, ბატონო, შენისთა-
ნა შეირთოს, შვილების გაჩენაში მოზომიერად უნდა
რომ არა აქვს, ისეთი ქალი.

და ლ ი. ჩვენში დარჩის და რა ისეთი მეცნიერი ახ-
ლა შენა ხარ.

მ ა რ ო. შენ გაჩერდი, თორემ უფროსი ლაბორან-
ტის ადგილს რომ შეგაირადო, შეგაირებად დაგჩრება.

და ლ ი. ვერ შეშაშინე, მარო.

მ ა რ ო. ბავშვობის მეგობარი რომ ვარ, ფიქრობ,
ვერ გაგჩრავ?

და ლ ი. არა მარო, უბრალოდ, მე რაც მაღელვებს,
უყვლაფერი თავის ადგილზე მაქვს.

მ ა რ ო. მართლაც, რა გინდა შენ მეცნიერებაში. მე-
ცნიერება მსხვერპლს მოითხოვს. ხომ ხედავ, აი, ეკ
უყვლაფერზე ვთქვი უარი. ოღონდაც სამშობლოს ვე-
მსახურო.

და ლ ი. შენ მართლაც, დიდ სამსახურს უწევს საშ-
ობლოს!

მ ა რ ო. მერე შენ სწორად გეგმის, თუ რით ვუწევ
მე სამსახურს სამშობლოს?

და ლ ი. კი, რომ შენნაირებს არ ამრავლებ.

ეკა სიცილს ვერ შეიკავებს.

მ ა რ ო. დამცინით ხომ, დედა-შვილი. კიდევ კარგა
დაცინავს რომ ჭერ კაცი არ მოუკლავს.

და ლ ი. მარო, გგონი, შენ ჩემთან საქმეზეც მოხ-
ვედი.

მ ა რ ო. მითხარი, შენ მართლა ხარ სახლის კომი-
ტეტის ქოვამჭლომარე?

და ლ ი. კი. უკვე კარგა ხანია.

მ ა რ ო. მაშინ, ბინაზე უნდა მესტუმრო.

და ლ ი. რასთან დეკავშირებით?

მ ა რ ო. ჩემთან გეტყვი.

და ლ ი. როდის?

მ ა რ ო. რაც შეიძლება ჩქარა.

და ლ ი. მაშინ დღეს.

მ ა რ ო. ოღონდ დღეს არა.

და ლ ი. მაშინ, როცა შენ მოგიხერხდება, დამირე-
კე და მოვალ.

მ ა რ ო. კარგი დალი, შენი იმედი მე ჭერ არ და-
მიკარგავს.

და ლ ი. მარო!

მ ა რ ო. ჰო, დალი.

და ლ ი. ხომ არ გვესალუზმა?

მ ა რ ო. არა, რას ბრძანებ.

და ლ ი. რატომ, არ გჯობა?

მ ა რ ო. მშობიდა, მაგრამ შენ მე მადა გამიფუტე,
გელოდები.

დაღის გეღიმება. მარო ბინიდან გაღის. ეკაც სტო-
ვეებს ოთახს. შემოდის გია. მის მეგობრები ახლავს თან.
არტუშა და მოშე.

არ ტუშა. გამარჯობა, ტოტა დალი.

მოშე. გამარჯობა, დალი დეიდა.

და ლ ი. გამარჯობათ. ასე დავიწყება შეიძლება!
მოშე. ეხ, მე ისეთ დღეში ვარ, მტრისას... როგორ
იქნა მამაჩემმა თავის საქმეში ჩამაბა და დროში ძა-
ლიან შევივლუდე.

არ ტუშა. ვა, წილშიც გაყავხარ!

მოშე. წილში არა.

არ ტუშა. შეგირდის საწყისებზე ხარ?

მოშე. ერთი შედავით. განათლებაში, მამაჩემი,

ფულს არ მართმევს.

გ ი ა. ეგ მართლაც მაგარი შეღავათია!
მ ო შ ე. რა გინდა, ის კაცი ალაღალ მაირღებდა, რომ
რაც მე მაქვს, ყველაფერი შენ დაგჩეხავო.

გ ი ა. შენ წილი მოითხოვე, და დრო ატარე, თო-
რემ მამაშენს რომ შენ საქმეში გაუვახარ, თუ იმ
საქმისათვის მოგაუტყის, ეგ შეპირებული სიყეთე ხო-
რად დაგჩეხავს.

მ ო შ ე. შენ რომ ქართველი არ იყო, გია, მაგ მაყ-
დურ სიტყვას ნამდვილად დაგიჭერებდი.

და ლ ი. უმაღლესში ხომ კარგად სწავლობ?

მ ო შ ე. ისე რა, ადლი დედა. მე და მამაჩემი რომ
ხელობას მივსდევთ, სულ არ სჭირდება იმას უმაღ-
ლესი განათლება.

და ლ ი. შენ, არტუშ?

არ ტ უ შ ა. მე უმაღლესიდან გამოვედი, ტოტა და-
ლი.

და ლ ი. დაამთავრე?

არ ტ უ შ ა. არა, შევატოვე.

და ლ ი. გამოგრიცხეს?

არ ტ უ შ ა. არა, გამოირცხვას მე დავასწარი.

და ლ ი. ეგ არ გიქნია კარგი საქმე!

არ ტ უ შ ა. ნე კი ვფიქრობ, ძალიან კარგი საქმეც
ქვინი. სწავლა კარგია, თუ ფულის შოვნაში ხელს არ
გიშლის, აი, თქვენი შეილის ტოლი არა ვარ, ერთი
მობრძანდით ვაშში... თქვენ ვაზი ვენახი ხო! არ
გგონია? კი გგონიათ, ნერწყვიც მოგადგათ, არა! მე
ბოლოში, ვაზი, ეგ მსუბუქი მანქანების შესაკეთებე-
ლი ადგილია და იქ რომ მოხვალთ, არტუშა მოტო-
რისტს ითხოვთ, იმწამსვე გეტყვიან — არ სცალიაო.
დღეში აის მანეთი როცა არის, არა, ის ცუდი დღეა.

და ლ ი. სწავლაზე მაინც არ უნდა გეთქვა უარი.
არ ტ უ შ ა. ტოტა დალი, დიდილოში რომ ავიღო,
მე ხომ ვციო, არა, ჩემი ობერი ხასიათი, მოტორის-
ტად მუშაობა შემრცხვება. კაროჩე, კარგი ხელოსანი
უნდა აღარ ვიყო. ინიერობით კი ვერც ქართველ
ხალს ვარგებ და ვერც საყუთარ მეს.

და ლ ი. დღეს როგორ მოცდი, არტუშ?

არ ტ უ შ ა. კერაში ერთ დღეს, რო მამქლა, არ
ვიშუავებ. ვა, ფულს ხომ არ გადავაცდებდი!

და ლ ი. დღეს მგონი, თქვენ სადაც აპირებთ?

მ ო შ ე. ფეხბურთს ვეთამაშებით ფულიან ხალს,
ნამღვეწე.

და ლ ი. ფულზე?

გ ი ა. არა, რას აზნობ... პურმარჩილზე.

და ლ ი. უნდა დაფერე?

გ ი ა. ზო, ცოტას წავიბახუხებ.

და ლ ი. დინამოში რას გეტყვიან?

გ ი ა. დედა, ნუთუ არ იციო...! დინამომ ხომ მე ხე-
ლი დამიქნია.

და ლ ი. რევიმს არღვევსიო!

გ ი ა. არა, დახალი ვარ.

არ ტ უ შ ა. ვა, შენ პუჭურა!

და ლ ი. ნუთუ საკანდილიძე შენზე მაღალია?

გ ი ა. ჩვენ ერთი სიმაღლის ვართ, დედა, ოღონდ
მე ბავშვობიდან ცენტრალურ თავდასხმულად აღმზა-
რდეს, ის კი დამცველად. მე სწორედ ცენტრალური
თავდასხმულის ადგილზე მაკლია სიმაღლე.

და ლ ი. მერე, დამცველად ითამაშე.

გ ი ა. ოილი სათქმელია, მე ხომ მთელი ჩემი ბავ-
შვობა ცენტრალურ თავდასხმულად მათამაშეს, დღეს

დამცველის ადგილზე მე ტექნიკაც მაკლია და სსსრ
წარფიც.

მ ო შ ე. ვა, რა კარგად გაუწრთინხარ. ეროვნული
განათლების
მინისტრო

გ ი ა. ვერ გაატყუნებ მწვრთნელს, მან თავისი
გუნდი მოწარმდა პირველობებში გამარჯვებისათვის
გაწვრთნა და უფროსი ასაკის გუნდისათვის ზოგს
რა დაეჯავდა, ზოგს რა. მოკლედ, ვერც ერთმა
ჩვენთაგანმა დინამოში ადგილი ვერ დაივიკიდრეთ.

და ლ ი. ეხლა სად ხარ?

გ ი ა. უნივერსიტეტის გუნდში. უკვე წრდადასრუ-
ლებულმა გადავწყვიტე ერთ წელიწადში კარგი დამ-
ცველი დავაგებ.

მ ო შ ე. ერთ წელიწადში შენ სიმაღლეს მოიმატებ
და აი. ნახე, ნეჩე ცენტრალურ თავდასხმულსაც ვერ
ითამაშებ.

არ ტ უ შ ა. შენი მწვრთნელი ქართველი იყო?

გ ი ა. კი, ქართველი.

არ ტ უ შ ა. აი, ამას შენ სომეხი მწვრთნელი არ
გაგეყთებდა.

მ ო შ ე. აჰჰ ებრაელი.

და ლ ი. საინტერესოა, თქვენ გაის შეგობრებ რა-
ტომ არ თამაშობთ კალათბურთს?

მ ო შ ე. კალათბურთი რა ჩვენი საქმეა.

და ლ ი. რატომ?

მ ო შ ე. დალი დედა, აბა სად გინახვთ, სომეხი
ან ებრაელი ვინმე კალათბურთს რაიმეს ყრიდეს.

არ ტ უ შ ა. მოშე, აბა, შენ სომეხებს მოეშვი.

და ლ ი. რატომ, თქვენ ხომ კეთილი ბიჭები ხართ.

არ ტ უ შ ა. ჩვენ რომ კეთილი ხალხი ვართ, ამი-
ტომ გითმინთ ქართველებს. განა საქმეა ასეთი ანეკდო-
ტი!

გაის რამდენიმე წყვილი კეტები გამოაქვს.

გ ი ა. მოშე, შენი ფეხის ზომის კეტები მაქვს.

შენ, არტუშ, ცოტა სრული მოვივა, მაგრამ არაუ-
შავს, სქელ წინდას ჩავაგმევ.

არ ტ უ შ ა. მერე, არ დამცხება?

გ ი ა. შენც ადქი და ზაუღლიანავით ტრიბუნით და-
ჩრილილად ადგილზე ითამაშე.

არ ტ უ შ ა. მე მზე მიუვარს... ჩვენ სომეხებს, კავ-
კასიის ხალხებს შორის ყველაზე მეტად გვიუვარს
მზე, ქართველებს კი ჩრილი.

გ ი ა. ოო, მაგში ვერ დაგვთანხმები.

არ ტ უ შ ა. მზეშიც გვეცილებით. ნახეთ, ჩემი ფე-
რი...

და ლ ი. მართლაც, ფაქტი ჭიუტია.

მ ო შ ე. უნდა წამოწიო, გია.

არ ტ უ შ ა. მეუო ენის მომტრევა, დალი დედა,
მოდით ორ სიტყვას ლიტერატურულ ქართულზე ვი-
ტყე — კარგად ბრძანდებოდეთ.

და ლ ი. ჭერ წახებმსუ.

არ ტ უ შ ა. ოო, მატჩის წინ წახებმსუც დაუშე-
ბელია.

და ლ ი. კარგად ბრძანდებოდეთ, არტუშ... მოშე.

გ ი ა. ჩვენ წავედით.

და ლ ი. გია!

გ ი ა. ზო, დედა.

და ლ ი. მე, გთხოვ, ნუ ჩაიქნევ ხელს კალათ-
ბურთზე.

გ ი ა. ვერც ჩაეჩენე, მე ხომ კალათბურთი მიუ-
ვარს... ზოგერთს სხვა რამეებთან ერთად!

და ლ ი. ჩაის სვამს, ოთახში შემოდის ანზორი.

დალი. ანწორ!

ანწორი. ჰო, დე...

დალი. ანწორ, შენ ამ ბოლო ხანებში მეტისტად გულწრფელად გახდი.

ანწორი. არა, არა მგონია. ალბათ გეჩვენებ.

დალი. გიყვარს?

ანწორი. ჰო, მიყვარს.

დალი. მე გიყვარვარ?

ანწორი. პირდაპირ მითხარი, რა უნდა მთხოვო.

დალი. მეტყვი, ვინ გიყვარს?

ანწორი. გოგო, არა, დედა.

დალი. შევილო, აბა... შენ!!

ანწორი. რაღაც სხვა მიყვარს, დედა.

დალი. აჰ, არ გამისკდა კინაღამ გული! გამოდის, შენ ლექსებში სერიოზულად გაგიტაცეს.

ანწორი. არა.

დალი. ანწორ, ერთი წუთით, გთხოვ. დარჩი.

ანწორი. ჰო, დე... კიდევ რა გაინტერესებს?

დალი. მე ხომ ვიცი, რომ შენ ლექსებს წერ...

ანწორი. არა დედა.

დალი. ანწორ.

ანწორი. თუ მახსენებენ, მე ლექსებს... ვთხოვ.

დალი. გაშიქარაფშუტდი ხომ, შევილო!

ანწორი. კი, გაგიქარაფშუტდი.

დალი. თუმცა, არ მივიკის. ზოგს დედისებრთბი გამოსდით პოეტებში და მე შეიდი შევილიდან, ერთი პოეტი რომ არ გამომსვლოდა, ხომ მომეჭრებოდა სირცხვილით თავი. რა ქართული ოქახი შექნებოდა მაშინ.

ანწორი. ალბათ შენ სწორი ხარ, დედაჩემო.

დალი. წამაქითებ?

ანწორი. არასოდეს.

დალი. რატომ?

ანწორი. შენი აზრი არ მაინტერესებს.

დალი. შენ დედის აზრი არ გაინტერესებს! ერთი მითხარი, რატომ?! რა დაგიშავე, რისთვის ასეთი სიტყვები!

ანწორი. დამშვიდდი, გთხოვ. არ მაინტერესებს, რადგან წინაწარ ვიცი, რომ იგი მიყვარებული იქნება ჩემს სახარგებლოდ.

დალი. არ იქნება.

ანწორი. ამასთან, ლექსების თხზვა ისეთი რამეა, მეშინია, შენც არ გაეჭარაფშუტოს.

დალი. თუ დედამ ვერ დამიგვანა შევილო, კეთილი უნდა იყოს და თანაღრ დაეგვანოს მას.

ანწორი. შენ მგონი, დედაშვილობის საკითხს ურთიერთობავსებით წყვეტ?

დალი. კი, ეს დედის ღირსების საკითხია. გამოკვეენება სცადე?

ანწორი. შეიძლება არ გიანახებო?

დალი. გთხოვ, მიასახე.

ანწორი. კი ვცადე.

დალი. მერე?

ანწორი. ნუ დედაც, დედა!

დალი. ჩემ უფროებმა, უნიკო ხარო გითხრეს, მოგკვდეს ჩემი თავი!

ანწორი. მითხრეს, რომ გავრდა, მჭირდება.

დალი. მერე ახლები კაცი კიდევ შესძლებ გავრდას?

ანწორი. ალბათ კი, მაგრამ მე დღეს გამიხარდა ბოდა...

დალი. შენ თურმე დღევანდელი დღე... რომ.

ანწორი. ჰო, დღევანდელი დღით.

დალი. ანწორ...

ანწორი. წაქითხვას ტყუილად ნუ მთხოვ, დედა. ანწორი ოთახს სტოვებს.

გისმის ზარი. დალი კარებს ალებს.

თეონა. ქნო დალი, გამარჯობათ. შეიძლება?

დალი. რა თქმა უნდა, მობრძანდით.

თეონა. მარტო ხართ სახლში?

დალი. ვინ გნებავთ?

თეონა. თქვენ... მხოლოდ თქვენ. იცით, სათქმელი მაქვს და მინდოდა სხვის დაუსწრებლად...

დალი. ამ ოთახში ჩვენ მარტო ვიქნებით... ბრძანეთ.

თეონა. თუ შეიძლება წუაღს დავლევ.

დალი. რა თქმა უნდა, შეიძლება.

დალი წყლით გავეხუტე ჭიქას მიაწედის სტუმარს. თეონა. თუ არ მიწუნეთ, ერთ ჭიქას კიდევ დავლევ.

დალი. რამდენიც გინებოთ.

თეონა. არა, მეტს ველარ შევძლებ. გმადლობთ.

დალი კვლავ შეავსებს ჭიქას. თეონა სეამს.

თეონა. ცხელა?

დალი. კი, ცხელა.

თეონა. მე თეონა ვარ.

დალი. ძალზე სასიამოვნოა...!

თეონა. თქვენ, მგონი, პირველად გესმით ჩემი სახელი?

დალი. თეონა... თეონა. კი, პირველად.

თეონა. მე თქვენ კი გიცნობთ! არ გაკვირვებთ?..

დალი. რა?

თეონა. ის, რომ მე თქვენ გიცნობთ, თქვენ კი მე არა.

დალი. სახელით მიცნობთ თუ..?

თეონა. გიცნობთ, როგორც ზვიადის დედას, როგორც კარგ ქალს... იცით, სწორედ მან გამაბედვინა თქვენთან მოსვლა.

დალი. ისეთ რა საქმეზე მოხვედით, რომ გაბედვა დაეჭირდათ?!

თეონა. გამოდის, ზვიადს არაფერი უთქვამს!

დალი. რის შესახებ?!

თეონა. ხედავ, თურმე როგორ მატყუებდა ის უსინდისო!

დალი. თქვენ ზვიადს უწოდებთ უსინდისოს?

თეონა. რა, არ არის თუ?

დალი. თქვენ მგონი იცით, რომ ზვიადი ჩემი შვილია.

თეონა. მომიტყევეთ.

დალი. როგორ მიძაგეთ...! ნეტავ რა დაგიშავათ ასეთი, ნუთუ მოგზიბლათ და...?

თეონა. არა, რას ბრძანებთ. სამწუხაროდ, თქვენმა ვაუიშვილმა, არა.

დალი. (ილიმება) საოცარია, ასეთი ლამაზი გოგო, როგორ ვადაურჩით!!

თეონა. ჩემმა მწერამ გამოცდილებამ გადამარჩინა.

დალი. მაშინ რას ემართლებით ზვიადს?

თეონა. როგორ თუ რას, მან მე ხელი მთხოვა და ამის შესახებ კი თქვენ არაფერი გაცნობათ.

დალი. ხელი გახოვათ?!!
 თეონა. პო, მთხოვა.
 დალი. მერე, თქვენ უარს ეუბნებით?!!
 თეონა. დამწვიდით, ქ-ნო... დალი.
 დალი. რა დამამწვიდებს, თუ თქვენ ჩემს ვაფიშ
 ვილს გრძობაზე ხელს უყრავთ!
 თეონა. მის წინადადებაზე ჩემი დათანხმებით,
 მე ვფიქრობ, თქვენ მაინც ვერ გაგახარებთ.
 დალი. თქვენ ოღონდ ჩემი შვილი გაახარეთ და
 ჩემზე ბედნიერი ვინ იქნება.
 თეონა. ნუ ჩქარობთ, ქ-ნო დალი, მომისმინეთ...
 დალი. აი, ნახეთ, ტუვს გაყარობ, რას ვიფიქ-
 რებდი, ასეთი ღამაში გოგოს სიყვარულს თუ დამი-
 მალავდა.
 თეონა. ქალბატონო დალი!!!
 დალი. აჰ, ის მწარე გამოცდილება, თქვენ რომ
 გაგახანიათ, სერიოზულია?
 თეონა. კი, საკმარისად სერიოზული.
 დალი. მის გაგებას მე ვადავიძან?
 თეონა. ასე ახლოს მე თქვენ არ გიცნობთ. არ
 ვიცი.
 დალი. რა შეგემთხვათ?
 თეონა. მე ბავშვი მყავს.
 დალი სავარძელში ჩაეშვება. სუნსეკა უჭირს. თე-
 ონა მას წყალს შეასტურებს. შემოდინა ნატო და ირ-
 მა. ირმას ხელში წიგნები უჭირავს. იანი დალის მი-
 ვერადგება.
 ნატო. დედა, რა მოგივიდა?
 დალი. არა, არაფერი.
 ირმა. აბა, ეს წყალი საიდან, წვიმაში მოხვდი!!
 დალი. გამეცალეთ.
 დალი ქალშვილებს სხვა ოთახისაკენ წასახამს.
 ნატო. იცი, ეგ რა გოგოა.
 ირმა. ბრწყინვალე.
 დალი. თქვენ იცით, რომ ზვიადს და...
 ნატო. რა თქმა უნდა!
 დალი. საიდან?
 ირმა. დედა, ამ უნიკო სახელმძღვანელოებში რაც
 სწერია, იმას ვგებულობთ და მაგის გაგებას. რა
 უნდა!!
 ნატო და ირმა სხვა ოთახში გადიან. დალი უბრუნ-
 დება სტუმრს.
 დალი. ბავშვი უკანონოა?
 თეონა. არა, ქ-ნო დალი, მე მყავდა ქმარი.
 დალი. მოკვდა? მომიტყვეთ...
 თეონა. ჩემთვის კი.
 დალი. თეონა, შვილო, შეგიძლია მე, დედას, გა-
 მიგო?
 თეონა. კი, შემიძლია. გნებავთ, მომდევნო და
 მღანმდეთ, თუმცა ბრალი არაფერში მიმიძღვის. მოკ-
 ლედ, ქ-ნო დალი, მე თქვენ არაფერში არ გამტყუ-
 ნებთ.
 დალი. გამდლობთ.
 თეონა. ზვიადმა მითხრა, რომ თქვენ ყველაფერი
 იცით, რომ თქვენ შესანიშნავი დედა მყავხართ, რომ
 თქვენ მას იოლად გაუგებთ და ასე ვთქვათ, ჩვენს
 შეუღლებაზე უყოყმანოდ დათანხმდით.
 დალი. თურმე სწორად გილაშქრიათ იგი; ჩემი
 შვილი, მართლაც, ყოფილა უსინდისო. თქვენ დაუჭე-
 რეთ?
 თეონა. დაუჭერე მანამდე, სანამ ჩვენი გაცნობა

უახვეგიდან აქ სტუმრად ჩამოსვლის დრომდე
 გადასდო.
 დალი. უახვეგიდან?
 თეონა. თურმე თქვენ არც ის იცით, რომ ზვიადს
 დი უახვეგში აპირებს სამუშაოდ გამგზავრებას?
 დალი. თქვენთან ერთად?
 თეონა. კი, ჩემთან ერთად.
 დალი. თქვენც მიჰყვებით?
 თეონა. ჭერ მე თქვენი აზრი მაინტერესებდა,
 ჩვენი შეუღლების შესახებ.
 დალი. ჩემი აზრი რაიმეს შეცვლიდა?
 თეონა. რა თქმა უნდა.
 დალი. გამოდის, არ გიუვართ ჩემი ბიჭი!!
 თეონა. ახი, ჩემზე!
 დალი. თეონა...
 თეონა. სწორად გამიგეთ, ქ-ნო დალი, მე არ
 მიინდა ვაჟს, რომელსაც კატის ვცემ, ცხოვრება ავუ-
 წერო.
 შემოდის ზვიადი.
 ზვიადი. აი, თურმე ქ-ნი სად ბრძანებულა!
 თეონა. აბა, შენ რა გეგონა.
 დალი. ზვიად... მითხარა, რატომ დამიშალე?
 ზვიადი. თეონამ ყველაფრის თქმა მოასწრო?
 დალი. კი, ყველაფრის.
 ზვიადი. მერე, არ იყო დადასმალი?
 დალი. მე ამ გოგონასთანაც გეტყვა სათქმელს...
 თეონა. თქვი, მე არ მეწყინება.
 დალი. რატომ შეიყვარე ისეთი გოგო, რომლის
 სიყვარულს ოჯახში დამალვა, მიუხედავად დაგპირ-
 დებოდა?
 ზვიადი. ეს ჩემდა უნებურად მოხდა.
 დალი. ო, შე უსინდისო, სულმდაბალი! რა გპირს
 ბიჭო, შენ, მამაშენის შვილს, სხვისგან ბავშვის
 საუფქამებელი?
 თეონა გულიანად გაიცინებს.
 ზვიადი. დედა!!
 თეონა. ნუ აჩერებ. ეს ქალი მართალია. გეფი-
 ცებთ ქ-ნო დალი, ჩემმა შვილმა, მე ბიჭი მყავს,
 შენლიანი ქალი რომ მომიყვანოს, არ ვიცი რას ვიზამ.
 არა, ამას ნამდვილად ვერ გადავიტან. როგორ, ჩემმა,
 ზაზამ, ჩემმა ღამაზამა, თვალბეჭუტუნა ბიჭმა შელია-
 ნი ქალი შეირთოს!... ღმერთო, ნამდვილად თვს ჩა-
 მოვიხრჩობ.
 დალი. თქვენ მე ამ მდგომარეობიდან კარგი გა-
 მოსავალი მაპოვნინეთ.
 თეონა. დამწვიდით, ქ-ნო დალი, ზვიადს ჭერ
 მე არ შეუერთივარ, ასე რომ, თქვენ სხვა გამოსავა-
 ლიც გაქვთ.
 დალი. რა ხნის არის თქვენი ზაზა?
 თეონა. ორი წლის.
 დალი. ეჰ, თქვენ ორი წლის ღლაპის ოცი წლის
 შემდგომმა, ისიც უსიხუმლომა ბედმა აგაღელვავთ და
 რა გასაკვირია, მე რომ ჩემი ვაფიშვილის კარზე მომ-
 დგარამა სინამდვილეში წარწყმედილმა ბედმა ამაღელ-
 ვოს!
 თეონა. ხომ გითხარათ, თქვენ სხვა გამოსავალიც
 გაქვთ.
 დალი. უარი ვათქმევინო?
 თეონა. თუნდაც.
 ზვიადი. ვერ მათქმევინებს.

დალი. მაშინ ეგებ ის მაინც გათქმევინო, ყაზბეგში რა გინდა?

წვიადი. ეგვე გიხსრა?

დალი. ჰო, ეს გავო სამწუხაროდ თუ საბედნიეროდ, ჭერ არაფერს მიმაღავს.

წვიადი. ყაზბეგის რაიკომის მდივანი იყო ჩვენთან ინსტიტუტში, სენსიბელური სადგურის უფროსის შესარჩევად. ჩემი გვარი რომ გაიგო, სულ ჩემს ირგვლივ იტრიადა. ჩვენებური გვარის კაცი ხარო. ალბათ, გული მთებზესკენ მივიწვესო. გეფიცები, შემარქვნივინა.

დალი. შენც შერცხვი! რატომ?

წვიადი. იმიტომ, რომ რაც თავი მახსოვს, გული სულ წღვისკენ მიმიწვეს.

დალი. აბა, უარს ეტყობ...

წვიადი. უარი ვერ ვუთხარი.

დალი. ის კაციც ამ გოგოსავით მოატყუე.

წვიადი. ეგ გოგო მე არ მომიტყუებია.

დალი. აბა, მარტო ის კაცი მოატყუე.

წვიადი. არც ის კაცი მომიტყუებია.

დალი. აჰ, შენ დათანხმდი, რადგან ჩათვალე, რომ ოჯახში აღარ გედამებოდა?

წვიადი. არა, უბრალოდ... მე იქ მომინდა, მთაში, სულთი ამაღლებულ, სეტყა ხალხში. მოკლედ, მე იქ ვარ საჭირო და მეც იქ მინდა, სადაც საჭირო ვარ.

დალი. ოო! თუ ამ გამოჩენებით მიღიხარ იქ, ვფიქრობ, ნამდვილად შემორჩები მთას.

წვიადი. ჰო, დედა, მე ჩემი ცხოვრი მყუდობა, ჩემი ოჯახი მექნება!..

დალი. თეონა, უკვე დაგთანხმდა?

წვიადი. კი, დედა.

დალი. ცოტა ნაადრევად მოსვლია.

შემოდის გიორგი მძიმე ჩანთით.

გიორგი. ო! ვინ არის ეს ღამაში გოგო?

თეონა. შე უკვე დედა ვარ, ბ-ნო გიორგი.

გიორგი. როდის მოასწარი? უოჩა!

თეონა. ბ-ნო გიორგი!..

გიორგი. თქვენ პატარა ბაია გეყოლებათ, ჰო...? წამოგეყვანათ, ძალიან მომენატრა პაწისთან თამაში.

თეონა. თქვენი შეუღლე უარზე რომ არ იყოს, მოგიყვანდით...

გიორგი. მაგას... ნამდვილად ვერ დაგიჭერებთ, გიორგის ჩანთა სამწარულოში გააქვს. თეონას ცრემლი მოუძალდება.

დალი. თქვენ გესმით, რა თქვი?

თეონა. ეს თქვენ ვაფიშვილს არ ესმის, რასაც ამბობს ზოლემ, თორემ მე ყოველთვის ძალიან მინდა, გააღ... თქვენ რა გვინათ, მართლა, ძალიან მინდა, თქვენი ვაფიშვილის ცოლობა, უბრალოდ..

წვიადი. თეონა, კმარა!!

თეონა. უბრალოდ, თვალში ბეწვი ამომიყვანა, გასაქანი არ მომცა..

წვიადი. თეონა!!

თეონა. მე გთხოვთ. გემუდარებით, დღეიდან მაინც დამაგრეთ, თქვენი მოსწრება, უღამაჭესი ბიჭი, რომელიც ჩემთვის არ გემეტებათ. უთხარი, ნუღარ ამიძღვრებს გონებას, მეუო, ბატონო, ფუჭად ტვინის ქუცდება.

თეონა ბინიდან გარბის. მანამდე ოთახში შემოდინ ეკა, ნატო, ირმა, ანზორი.

დალი. ზომ ზედავ, რომ არ უნდისხარ...

წვიადი. რას ამბობ, ჩვენ გვიყვარს ერთმანეთი/

დალი. გიყვართ, არა!!

წვიადი. დედა!!

დალი. შენ იგი გეხებალბა.

წვიადი. რა სჯიხს შესაბრაღისი! ის, რომ შერლიანია? გაიგე, დედა, ღამაში ქალისათვის დღეს უკვე შეიღი აღარაა ტირითი.

დალი. იფ, რა კარგი დრო დამდგარა!!

ანწვიადი. კი, ნამდვილად კარგი დრო მოვიდა, გრძნობების ფრთავაღლის დრო!

დალი. შენ გგონია, სიყვითეს უკეთებ იმ გოგოს?

წვიადი. მე ჩემი თავისთვის, ჩემი გრძნობისთვის ვცდილობ.

დალი. ეგებ გეჩვენება?!

წვიადი. ჩაფიქრდება, გაეღიშება.

წვიადი. მე შენ გიჩვენებ, მოიცა...

დალი. რა?

წვიადი. ალბათ, მართლაც, მეჩვენება. შენ გაგიმართლა, დედა, შე კიდეც მიყვარს მეორე გოგო.

დალი. სხვა?

წვიადი. ჰო, სხვა და გთხოვ, იმაზე მაინც ნუ მეტყვი უარს.

დალი. თურმე შენ რამებლა ყოფიღხარ! ორშვილიანია?

წვიადი. რატომ ორშვილიანია?!

დალი. მე ვფიქრობ, შენ ქაღებს შობადობუნაჩიანობით აფახებ... მაგ მეორესთან რას აიკრებ?

წვიადი. შეუღლებას.

დალი. ამ პირველს რას ეუბნები?

წვიადი. ის მეორე, თუ მოგეწონა, უარს.

დალი. ეს ბიჭი პირდაპირ გადამრევს.

დალი ვიშვიტ გაღის სხვა ოთახში.

ეკა. ო, შე სინდისგარეცხილო!

ნატო. ძაღლთაპირო!

ირმა. ვიგინდარავ!

ანწვიადი. ხელს ნუ მიქერ... ზომ იცი, მაინც ჩაგაფუთებ...

წვიადი. მოიცათ, ჭერ მათქმევინეთ...

ანწვიადი. თქვი.

წვიადი. არ გამცეთ და მე ისეთი რამე ჩავიფიქრე — დედაჩემს თეონას სანატრებელს გაუხსნი.

წვიადი ბინას სტოვებს. შემოდის გაი სპორტული ჩანთით. იგი უკან იხედება. ოთახში დალი ბრუნდება.

გია. სად გარბის?

ნატო. გაიგებ!

დალი. მარჩი არ შედგა?

გია. არა, არა. პურმარული წურამ იყისრა და გასათამაშებელიც აღარაფერი დარჩა.

დალი. შენ არ დაგიძახეს?

გია. მე კალთბურთის ვანაცავლე თავი.

დალი. გია.

გია. ჰო, დედა.

დალი. ამ ბოლო ხანებში არ მომწონს შენი ფულით დაინტერესება.

გია. მიწეწს როცა გეტყვი, გამიგებ.

დალი. საპატიოა?

გია. უაღრესად.

ოთახში ბრუნდება გიორგი. გაი მისკენ გაეშურება. ხელს წაუჭვღის.

გიორგი. რა, ფული უნდა მიზხოვო?

გია. ჰო, კარგი, ნუ დღფრთხი.

გია იცინის. იგი ანზორს მიუახლოვდება, ხელს ვა-
წყვდის.

ანზორი. ჭერ დაიბანე.

გია. ნუ დავიბანე, მერე შენ ჩამოგართმევ ხელს?

გია ნატოსა და ირმას ჩამოუვლის, ხელს წამოარ-
ტყავს.

გია. ჩემს დებს...

ნატო. მამა, უთხარი... ნუ მარტყამს!

ირმა. ჰო, მამა, მტყავა.

გიორგი. ნუ წუწუნებთ! ეგებ იმიტომ გარტყამთ.
რომ გტყავათ.

გიას ჩანთა სხვა ოთახში გააქვს. დალი უკან მიპ-
ყვება გიას. მას გიორგი შეაჩერებს.

გიორგი. დალი, ერთი წუთით!

დალი. გისმენ.

გიორგი. ერთი სხოვებ შეიღებ, დაგვტოვონ...

დალი. ერთიერთზე?

გიორგი. ჰო, ერთიერთზე.

დალი. არაფერს დამიშავებ?

გიორგი. გეფიცები.

დალი. შეფიცები რას, რომ დამიშავებ?

გიორგი. რომ არ დაგიშავებ.

დალი. ბავშვებო, დამტოვეთ ჩემს ქმართან ერთი-
ერთზე.

ირმა. დედა, ნუ ენღობი.

ნატო. ჰო, დედა, არ ღირს გაბედვად.

დალი. რაც იქნება, იქნება.

ეკა. თუ რამე, იცოდე, საკუთარ თავს დააბრალე.
შვილები სხვა ოთახში გადიან.

გიორგი. ვინ იყო ის გოგო?

დალი. თეონა ჰქვია.

გიორგი. მაგას არ გეკითხები.

დალი. ბავშვი ჰყავს.

გიორგი. მართლა!

დალი. აბა, უქმრო ქალი მაგას ხომ არ დაიკე-
ხნიდა!

გიორგი. უქმროა?

დალი. ჰო, ხომ გითხარი.

გიორგი. აუ! სერიოზულადაა საქმე?

დალი. საქმეაო სერიოზულად.

გიორგი. აუ!!! ვისგან ყავს ბავშვი?

დალი. ზვიადისაგან... არა.

გიორგი. აუ!!!

დალი. ამჭერად რატომ, აუ!

გიორგი. მერჩია ზვიადისაგან ყოლოდა.

ოთახში შემოიხედავს ეკა.

გიორგი. რა იყო, ეკა?!

ეკა. უეცრად ძალიან მომინდა გამეგო...

გიორგი. აბა!!

ეკა. სხვებსაც აინტერესებს, გეფიცები.

გიორგი. რა?

ეკა. მთავარ ინჟინრობაზე დათანხმდი თუ არა?

გიორგი. ეკა, გადი შენს ოთახში, თორემ მე

შენ გაგიფუჭებ მაგ ღიმილს.

ეკა. შენ რა უწნო ხუმრობა იცი, მამა, კაცი ვერ
გაგიგებს.

გიორგი. გადი-მეთქი!

ეკა სწრაფად სტოეებს ოთახს. დალის გაეცინება.

დალი. გოგო, მოეშვი ბავშვებს, ნუ...

გიორგი. რა ნუ...?

დალი. ნუ... ნუ უღრენ.

გიორგი. სხვა რა ვქნა, თუ შე უელში ამოვი-
ვიდა მაგ თანამდებობაზე სიტყვის ჩამოგდება.

დალი. მართლაც, კმარა.

გიორგი. ჰო, რა?

დალი. გეფიცები, შე სინამდვილეში მივიყრის. აბა
რა უნდა აკეთო შენ სამსახურში, ისიც მთავარი ინ-
ჟინრის თანამდებობაზე, როცა სახლში არაფრის მაქ-
ნისი ხარ.

გიორგი. არა, ხომ?!

დალი. რა თქმა უნდა. შებედე, საცაა პერიდან ბათ-
ქაში თვზე ჩამოგვესხვრეს, სამზარეულოში კარებზე
ორი თვეა ორივე მხრიდან სახელურებია გასამაგრე-
ბელი.

გიორგი. კმარა.

დალი. მოკლედ, მომწყინდა მარტო მე ამ ოჯახ
ში საქალღ და საცაცო საქმეების კეთება.

გიორგი. რატომ მარტო შენ! მე ხომ ხშირად
ვაკეთებ ამ ოჯახში წმინდა მამაკაცურ საქმეს!!

დალი. შენ აკეთებ საქმეს?!

გიორგი. არა ხომ?!

დალი. არა.

გიორგი. ეჰ, მე შეიდი შევილის მამას ამ ოჯახში
მამაკაცური საქმის კეთება თუ მაკლია და არ ყო-
ფლია ჩემი საშველი!!

დალი. ო, შე უსინდისო, შე სულწაწყმედილო!!..
გიორგი. მითხარი, ზვიადი იმ შევილიან ქალს ირ-
თავს ცოლად?

დალი. არა, საიდან მოიტანე!

გიორგი. არა?

დალი. არა.

გიორგი. არც აპირებს მომავალში...?

დალი. ხომ გითხარი.

გიორგი. მე მინდა სიმართლე მითხარა.

დალი. მერწმუნე, სიმართლე გითხარი. ზვიადი
ასეთ ნაბიჯს არ გადადგამს.

გიორგი. ჰო, რა?!

გიორგი სხვა ოთახში გადის. ოთახში ბრუნდებიან
ნატო და ირმა. ნატოს ქილა უჭირავს ხელში, ირმას
მურაბით სავსე ლამბაქი. ირმა ხან ნატოს მიაწვდის
კოვზით მურაბას, ხან თვითონ მიირთმევს.

ნატო. რა გემრიელია!!

დალი. სადილის წინ მაღას ნუ იფუჭებთ.

ირმა. სადილის ეს გვირჩვენია.

დალი. ეგ დესერტია.

ნატო. მერე რა?

დალი. როგორ თუ რა! აბა, დესერტზე დანაყრე-
ბა არ იუოს.

ირმა. მურაბას გვაშადლი?

დალი. ეგ ბოლო ქილაა.

ნატო. ალბათ ამიტომაცაა ასე გემრიელი.

დალი. ჰო, მაგრამ, მე თქვენს გარდაც მყავს
შვილები.

ირმა. დედა, აბა, შენი დანარჩენი შვილები რა
გასახსენებელია.

დალი. ამით უყურე შენ!

ნატო. გეფიცებით, შენ გიერთხილდებით.

დალი. მიერთხილდებით!

ნატო. ჰო, აბა, იმათი გახსენება გულისტყვილის
მეტს რას მოგიტანს.

ოთახში შემოდიან, ეკა, ანზორი, გია.

ი რ მ ა. მოკლედ, დედაჩემო, ოჯახის ლიდერები, ასეა თუ ისე, მე და ნატო ვართ.

გ ი ა. ეს შუაზე გახლიჩილები, ნახე, რას კადრულობენ!

დალი. ეგ კარგაა, უკეთესობის სურვილი თუ გაქვთ.

ნ ა ტ ო. აბა, ჩვენ ცუდი სურვილი გვექნება!
დალი. ოღონდ სხვათა დამცირებით გამორჩევა სწორი გზა არ არის.

ი რ მ ა. ჩვენ ღირსეულთა შორისაც ვიქნებოდით ღირსეულები, მაგრამ სამწუხაროდ, ჩვენი ოჯახი ამის საშუალებას არ იძლევა.

გ ი ა. ესენი ნახე...

ე კ ა. მართლაც.

დალი. საკუთარ თავზე ასეთი წარმოდგენა არ გარცხვენ?

ნ ა ტ ო. რატომ საკუთარ თავზე — მე ირმა მიმაჩნდა შენს შვილებში საუკეთესოდ.

ი რ მ ა. მე კი ნატო.

ნ ა ტ ო. რადგან ჩვენ ერთმანეთისაგან არაფრით განსხვავდებით, უბრალოდ, ასე გამოდის, დედაჩემო.

დალი. თქვენ სკოლაშიც ხომ არ აგრძნობინებთ თანაუღლებლებს თქვენს უპირატესობას?

ი რ მ ა. მხოლოდ იმათ, ვინც ამას ვერ ხვდება.

ე კ ა. თურნე თქვენ, ტუპებო, ერთი აღმაიანის არც კუთა გაქვთ და არც სინდისი.

დალი. აბა, გამორჩეულებო, გამოშვეით სამზარეულოში და მომეხმარეთ.

ნ ა ტ ო. რატომ გვარცხვენ...

ი რ მ ა. დედა, მართლაც, მაგის შესხენება რაში დაგპირდა.

დალი. ხომ არ შეურაცხავით?

ნ ა ტ ო. რა თქმა უნდა.

დალი. მე ბედნიერი ქალი ვიქნები, თუ იგივეს განემორბება არ დამპირდება.

ი რ მ ა. ნურც გაგვიმორბებ.

ნ ა ტ ო. ჰო, დედა, მე და ირმას გავეთილები გვაქვს მოსაშაღებელი.

ა ნ ზ ო რ ი. მდა!

გ ი ა. ეკა, წყნე კი გადაგაპარტეს, ყოჩად, ტუპებო. ემატა თქვენს ზრდილობას!

დალი. გამზადდებულ სადილზე, თუ შინც დაგვლებო პატრის?

ი რ მ ა. შენთვის, დედაჩემო, ჩვენი ყველაფერს გვაკეთობ.

ოთახში ბრუნდება გიორგი. იგი ნატოს და ირმას უკან მოაბრუნებს.

გ ი ო რ გ ი. შენ რომელი ხარ, ჩემო გოგონი?

ნ ა ტ ო. შენ რომელი გგონივარ?

გ ი ო რ გ ი. რა შევძლებ შენს გამოცნობას, თუკ მეტყუი, შენს ტუპისცალს რა ჰქვია?

ნ ა ტ ო. უმაგისოდ?

გ ი ო რ გ ი. გამიპირდება.

ი რ მ ა. შენც მამა გქვია!

გ ი ო რ გ ი. დალი, თუ ქალ, ხარ, დამინიშე ერთი ეს ბავშვები.

ი რ მ ა. გრცხვენოდეს...

გ ი ო რ გ ი. რატომ. ზოლოსდაბოლოს, თქვენ ხომ ტუპები ხართ.

ნ ა ტ ო. დედა თუ ერთმანეთისგან მაინც გვარჩვენს გი ო რ გ ი. არასწორად იცევა, დედათქვენი არ მიხნახვს მე შვილებს ერთმანეთისაგან განსხვავების თუშეებს, ტუპების.

ი რ მ ა. ნახე რა, შენც გამოხავალი.

ოთახში დალი და გიორგი რჩებიან.

გ ი ო რ გ ი. მითხარი, დალი, რა უნდა გეთქვა დილით?

დალი. როგორც იქნა დაინტერესდი.

გ ი ო რ გ ი. ჰო, მე ჩემს საქციელზე ბევრი ვიფიქრე, კიდევ ვინანე.

დალი. ცუდად არის ჩემი საქმე, გოგი, ძალიან ცუდად.

გ ი ო რ გ ი. დალი!

დალი. ჰო, გოგი, მე დღეში ვარ, მტრისას!

გიორგი ცრემლებს მოწმენდს დალის. იგი წონასწორობას კარგავს.

გ ი ო რ გ ი. ნუ სტირი, გოგო, ყველაფერს ეშველება, აი, ნახე.

დალი. არა, აღარაფერი მეშველება, მე ხომ. გახმედაც კი მიჭირს...

გ ი ო რ გ ი. ნუ მიეცემი სასოწარკვეთილებას, დალი, გემუდარები.

დალი. როგორ! თუ მე ვგრძნობ, აშკარად ვგრძნობ რაიმე...

გ ი ო რ გ ი. შენ ცდები, მერწმუნე, რომ ცდები.

დალი. არა, გოგო... მე ხომ ექიმმა დამიდახტურა.

გ ი ო რ გ ი. ალბათ ექიმც ცდება.

დალი. რომელი ერთი! ყველა ხომ არ შეიძლება შეეცდეს.

გ ი ო რ გ ი. კი, ალბათ, ყველა ცდება. ხომ იცი ჩვენი ექიმების ამბავი. ვანა მათ რაიმე დეჩერებთო!

დალი. ჩემს თავს რა ვუყო? მე?!

გ ი ო რ გ ი. შენ ხომ ცდები და ცდები.

დალი. არა.

დალი სხვა ოთახში გადის. ოთახში ეკა ბრუნდება. გიორგის თავი უკან გადაუვარდება.

გ ი ო რ გ ი. ვაი, ჩემს დღეს! ვაი, მე უბედურს... ეკა. რა მოხდა მამაჩემო?

გ ი ო რ გ ი. დედათქვენს გაუფრთხილდით, ეკა! გიორგი ცრემლებს იწმენდს. ეკა დაფრთხება.

ეკა. რა მოხდა მამა?!!

გ ი ო რ გ ი. ფერეთ, ეალერსეთ, არაფერი აწყენილით, გოგოთ, გემუდარებით!

ეკა. მამა!!

გ ი ო რ გ ი. დედათქვენი მძიმედაა ავად. ძალიან მძიმეად.

ეკა. დმერთო, რა შეგცოდეთ. გიორგი ბინიდან ბარბაკით გადის. ოთახში შვილებით ივსება. ეკა ტირის.

ა ნ ზ ო რ ი. რა დაგვამართა, ეკა?

ეკა. დედა... ჩვენ დედოცოს...

გ ი ა. ჰო, ეკა.

ეკა. სიცოცხლის დღეები დათვლილი აქვს.

ა ნ ზ ო რ ი. რა?

ეკა. გინახავთ მამაჩვენის თვალელებზე ცრემლები... გინახავთ? არა ხომ! მე კი ვნახე. ჩვენი დედოცო, ჩვენი საყვარელი დედაცო უთანასწოდ დღეშია. დმერთო!!

გ ი ა. რას ანზობ!!

ნატო. ვერ დავიკრებში
 ირმა. რა ეტყობა!
 ნატო. და ირმა აქეთინდებან.
 ეკა. რა უნდა ეტყობოდეს, მან ხომ არაფერი
 იცის... ის ხომ, ჩვენი ძვირფასი დედოფო. ხომ...
 ანჰორი. ფრთხილად!
 ყველა გაღივებას შეეცდება. გავიკრებული და-
 ლი სახედადმეკულ შეივლებს თვალს არ ამორებს. იგი
 ოთახში გაივლის.

მოქმედება II

ეკას, ნატოს, ირმას, გიას, ანჰორს „თავიბრი ჩა-
 მოსტრიოთ“. შემოდის დალი. იგი შეივლებსაგან მალე-
 ლად ორივე ხელით მუცელს მოისინჯავს, უკმაყოფი-
 ლოდ თავს გაიქნეს. მაგიდას მიუჯდება. წერას იწ-
 ყებს.

ეკა. დედა, ეგებ დაგეხვენა!
 ნატო. ჰო, დედა, ნახე, რა კარგი ამინდია...
 ირმა. პირდაპირ საყოფაობა, ასეთ მშვენიერ
 დღეს სახლში ჯდომა და საქმის კეთება.
 ეკა. მართლაც, რა იქნება, რომ მთელმა ოჯახმა
 გავისიერნოთ.

დალი. კარგი აზრია.
 ანჰორი. მაშ განვახორციელოთ!
 დალი. იმდენი საქმე მაქვს... დღეს ეგ შეუძლე-
 ბელია.

ეკა. რა საქმე გაქვს იმდენი?..
 დალი. ვახშამს მომზადება ხომ უნდა...
 ეკა. ვახშამს მე მოვამზადებ...
 დალი. თეთრეულს დაუთოება ხომ უნდა!..
 ირმა. თეთრეულს მე დავაუთოებ.
 ნატო. სახლს კადვე მე დავაჯობებ.
 ანჰორი. სახელურს სამზარეულოს კარებზე მე
 დავამაგრებ.

გი. ჩემთან ერთად.
 დალი. ოო! თქვენ მე, უნდა გამოგიტყუდეთ... სა-
 სიამოვნოდ განმაცვიფრეთ.

ნატო. ჯერ სადა ხარ..
 ეკა. ჰო, დედა, დღეიდან შენ შენს ქალოვილებს
 ვეღარ გვიცნობ, აი, ნახე...
 დალი. რატომ მაინცდამაინც დღეიდან!..
 ეკა. (დაიბნევა) რატომ მაინცდამაინც დღეიდან!..
 დალი. ჰო, რატომ?

ნატო. იმიტომ, რომ ბოლოსდაბოლოს, შეგჯერებვა...
 ეკა. მართლაც, რატომ უნდა ისაქმო ამ ოჯახში
 ყველას მაგივრად შენ...
 ირმა. მოკლედ, წუთის უკან ჩვენ ვითათბირეთ
 და მტკიცედ გადაწყვიტეთ მხარში ამოგიდგეთ.

ეკა. საკუთარი თვისთვის ვერ გვიპატივებია, თუ
 ჩვენ აქამდე...
 დალი. ნუ ნადვლობთ, მე თქვენი უკმაყოფილო
 ნამდვილად არა ვარ.

ეკა. არა?
 დალი. რა თქმა უნდა, არა. რას დაპარაკობთ!!!
 მე ხომ თქვენს პედაგოგებთან, ნაცნობებთან, მეგობ-
 რებთან, ჩვენს მეზობლებთან გაწითლება არასოდეს
 მიხვებს და პირიქით... მართლაც, კარგის მეტი რა
 მისწავს თქვენზე. მოკლედ, ამაში დარწმუნებული
 ბრძანდებოდეთ, თქვენ ჩემი სიამაყე ხართ.
 ეკა. ისეთი დედისთვის, როგორც ჩვენა გყავს.

ეგ მაინც აშკარად ცოტაა. მერწმუნე, შეივლებსაგან
 შენ მეტის ღირსი ხარ, დედაჩემო.

დალი. ჰო, ო!
 ეკა. მაშ გავდივართ სახიერნოდ?
 დალი. არა. დღეს ამ საწერის მაინც უნდა მოვრჩე.
 ეკა. თუ ნებას დაგვრთავ, საწერისაც, ჩვენ და-
 გიწრთ.

ნატო. ჰო, დედა.
 ირმა. შენ იცი, მე როგორი კარგი ხელწერა მაქვს.
 დალი. თქვენ მგონი, მთლად წახდენას მიიპრებთ!!
 გი. ვითომ ეს შესაძლებელია!!
 დალი. რას ამბობთ! იცი, მეც მხოლოდ გუშინ
 გავიგე ეგ ამბავი, ეს საქმიანობა, თურმე მე პენსიის
 მიღების უფლებას მაძლევს.

გი. პენსიის?
 დალი. ჰო, თურმე!.. შევი წელიწადში კი მე ასა-
 კით მიწევს პენსია.

ეკა. დალის ზურგს შეაქცევს. ცრემლებს ვერ იმა-
 გრებს, ყველას ხასიათი უფუჭდება. ანჰორი ხელზე
 მოუჭერს ეკას.

ეკა. დედა შევი წელიწადში პენსიაში გავივლი!!
 ნატო. შევი წელიწადში!
 ირმა. ვაი, ჩემს თავს...
 დალი. რა მოგდით?!
 ყველა უხერხულად იღივება. ანჰორი დებს შეუბ-
 დვერს.

გი. გავიკირდა, დედა...
 დალი. რა?..
 გი. რა და...
 ანჰორი. რა დროს შენი პენსიაში გავსულზე
 ფიქრია.

დალი. არ დაგიმალავთ და მეც მიკირს ჩემი თა-
 ვის პენსიონერის საპატიო წოდებით წარმოდგენა.
 ეკას ისევ მოეძალდება ცრემლები. იგი სხვა ოთახში
 გასვლას დაპირებს.

ეკა. ღმერთო!! უპირს წარმოდგენა ეტყობა, გუ-
 ლი უგრძნობს. რომ არ დასცალდება!!
 დალი. ეკა!
 ეკა უხერხულად იღივს.

დალი. შენ რაღაც უცნაურად იცინი?!
 ეკა. რატომ უცნაურად (იცინის) ვიცინი როგორც
 ვახერხებ...
 დალი. სანტერესოა, უფრო ბუნებრივად რატომ
 ვერ ახერხებ?!

ეკა. უფრო ბუნებრივად!
 დალი. ჰო, ხომ არ დამიცინი?!
 ეკა. არა, რას ამბობ!
 გი. დედა, ხომ იცი ეკას ხასიათი... მაგას შეუ-
 ლტუნებლად უპირს გაქცენება.

დალი. ეს ასეა, ეკა?
 ეკა. აღბათ ასეა.
 დალი თვალებს მოისრისავს.
 დალი. წუხელ მთელი დამე თვალი არ მომიხუ-
 ტავს.
 ეკა. თვალი არ მოგიხუტავს!
 ნატო. რამ გაგიტეხა ძილი?
 ირმა. ცუდად ხომ არ გრძნობ თავს?!
 დალი. არა. ჯერ არა.
 ეკა. სულ ვერაფერს ვერ გრძნობ?!
 დალი ეჭვით შეხედავს ქალოვილს. ანჰორი ეკას
 შეუბღვერს.

დალი. ვერა, ვერაფერს. ისე, რას უნდა ვგრძნობდე?
 ეკა. (დაიბნევა) რას უნდა გრძნობდე!!
 ანწორი. დალას.
 ეკა. ჰო, დედა, დაგვიძინა.
 დალი. ძილის რა მოგახსენო, მაგრამ ამ საქმეს,
 მართლაც, გადავდებ.
 გია. ჭანდაბას ეგ საქმე!
 ანწორი. ჰო, დე... შენი შვილების პატრონს —
 პენსია რად გინდა?
 დალი. ვითომ ღირს, ვიყო თქვენს იმედზე!
 გია. რა თქმა უნდა, ღირს...
 დალი. მაშინ...
 ეკა. მაშინ, მოდი გავისვირნოთ...
 ნატო. ერთად.
 ირმა. სურათიც გადავიღოთ.
 ანწორი. სურათი?
 ირმა. კი, სურათი.
 ანწორი. ეგ კარგი აზრია.
 დალი. მართლაც... ოღონდ, აჯობებდა, ეგ უვე-
 ლაფერი ხვალისთვის გადავღოთ.
 გია. ხვალისთვის... ასე რომ, ხვალისთვის...
 დალი. დღეს კი მოდი, გემრიელად ვივაშშოთ.
 ეკა. ვახშამი თუ შეიძლება, მე დამიკვთეთ.
 დალი. გემრიელად ვახშობას რომ ვაპირებთ?!
 ეკა. მეც გემრიელ ვახშამს მოვამზადებ, აი, ნა-
 ხეთ.
 დალი. შეგიძლია?
 ეკა. რა გვაქვს?
 დალი. წიწილები.
 ეკა. ტაბაჭე რას იტყვადით?
 გია. მე, ჰოს.
 ეკა. ტაბაჭი ბაუთ თუ ბუში?
 ანწორი. ერთი ბუში, ერთი ბაუთ.
 ეკა. მამ დავიწყებ საქმე.
 ნატო. მამ დავიწყებ საქმე.
 ანწორი. თქვენ, აქეთ მობრძანდით, ქალბატონო,
 და აი, აქ ჩამოქვით.
 ანწორი სავარძელზე მიუთითებს დალის. დალიც
 სავარძელში ჩდება.
 დალი. კარგი იქნებოდა ეხლა სიტრო.
 გია. ბორჯომი?
 დალი. ნუ, რა შეკითხვა!
 გია. იქნება ბორჯომი და სიტრო.
 გია თვალით ანიშნებს ანწორს და ისინი ოთახიდან
 გაიძინა. ირმა მაგიდაზე თერაქულს აწყობს, უთოს
 რთავს. ნატო სარკმელში ლეიბს გადაკიდებს, ბერტ-
 ყავს, მტვერსასრულს ჩართავს. ეკა სამზარეულოში
 გადის და მალე ბრუნდება იქედან.
 ეკა. ბაუე წიწავით შევაზავო?
 დალი. მე უწიწავოდ მესიამოვნებოდა.
 ეკა. ბაუე, მართლა, უწიწავოდ აჯობებს.
 ეკა სწრაფი ნაბიჯით გადის სამზარეულოში. დალი
 წამოდგება და ნატოსთვის საქმიანობაში მოხმარებას
 გადაწყვეტს. ნატო უკანვე სვამს სავარძელში.
 ნატო. აბა, ეგეთები არ იყოს.
 დალი. გამიჯე, ჩემთვის ძალზე ძნელია ასე გულ-
 ხელდაკრფილი ყოფნა.
 ნატო. თუ ჩვენ შეგიძლია გულხელდაკრფილი
 ყოფნა, შენ რატომ არ უნდა შესძლო.
 დალი. გაიგეთ, შეუჩვენელი ვარ უსაქმობას!

ირმა. არაუშავს, შეგაჩვენო!
 დალი სამზარეულოში დაპირებს ვასვლას. იქედან
 ეკას გამოჰყავს და სავარძელში თითქმის გაშვებული
 ვაის.
 ეკა. ახლა თავზე დადგომა მინდა მე.
 დალი. ხელს წამოგვიკავდე... (ხმის აწევით)
 ნუ მაფუტუბე!
 ეკა სწრაფად ბრუნდება სამზარეულოში. შემოდინ
 ანწორი და გია. შემოაქეთ ორი ყუთი. ერთი ლიმო-
 ნათი, მეორე ბორჯომით. დალი წამოდგება. ბორ-
 ჯომს წვაპოტინება. გია დედას აიძულებს სავარძელ-
 ში ჩაჯდეს. ანწორი ბორჯომით ავსებს ჭქვას და დე-
 დას მართმებს.
 ანწორი. გთხოვთ!
 დალი. გმადლობთ.
 ოთახში ბრუნდება ეკა.
 ეკა. ნიგოზი ზომაზე მეტი ხომ არ მიცევ?
 დალი. ნიგოზს გაუფრთხილდი.
 ეკა. როგორც შენ მეტყუი...
 დალი. ხალხო!!
 ეკა. ჰო, დედა.
 დალი. (ციენის) მითხარით, რამე ხომ არ მქირს...
 მოორჩენელი.
 ყველა უხერხულად გაიცინებს.
 ირმა. დედა!!
 ანწორი. რაო!!
 გია. ეს როგორ იფიქრე!!
 დალი. რა ვიცო, თქვენ ისე შეტყვევით...
 ანწორი. მერე რა არის ამაში ცული!
 დალი. ცული არაფერი.
 გია. მოგვიკლეს ჩემი თავი, დედაჩემო...
 დალი. ა... აბა!
 გია. შეუჩვენელი ხარ, ხომ ჩვენგან კარგ მოყ-
 რობას?
 დალი. კი, შეუჩვენელი ვარ.
 გია. ეგ არაფერი, მალე დაგაჩვენოთ.
 ანწორი. აი, ნახე, ამიერიდან გაფიქრებასაც ვერ
 მოასწრებ და შენი ნებისმიერი სურვილი შესრულ-
 ბული იქნება.
 დალი. ახლა, მთლად ისეც ნუ მოიქცევით, რომ
 დედამ, საკუთარი შვილები ვერ გიცნოთ!
 ეკა. მერე მაგას რა სჯობია... აბა, რა საცნობები
 ჩვენ ვართ.
 ნატო. (ირმას) მოდი მომეხმარე.
 ნატოს და ირმას მტვერსასრული სხვა ოთახში გა-
 აქეთ. ეკა სამზარეულოს უბრუნდება. სხვა ოთახში
 გადის ანწორიც, განისისი ხარი. დარი წამოდგომას და-
 აპირებს. გია აიძულებს იჯდეს. კარებსაც გია გამოა-
 ლებს. შემოდის ქეთევანი. გია გაოგნებისგან დაუს-
 ტვენს.
 ქეთევანი. ჰო, რა იყო!
 გია. ვინ გნებავთ?
 ქეთევანი. დალი.
 გია ისეც დაუსტვენს.
 ქეთევანი. ცხელი არა?
 გია. თქვენ რა გვარის დალი გნებავთ?
 ქეთევანი. მაისურაძის.
 გია. ასეთი აქ არ ცხოვრობს.
 გია კარების მიხურვას შეეცდება. ქეთევანი არ
 ანებებს. იგი კარებს შორის მოექცევა.

დალი. რატომ, მერწმუნე, ამდენი ხნის უნახაობის შემდეგ, შეხვედრა ღირს აღნიშნად.

ქეთევანი. მოლენება სხვა დროს იყოს.

დალი. თქვენი ნებაა.

ეკა სამხარეულოში ბრუნდება.

ქეთევანი. გააგრძელებთ, თქვენი ვაფიშვილების ჩამოთვლა.

დალი. რაღა დარჩა.

ქეთევანი. ნუ, რაც დარჩა.

დალი. რეზო არ იქნება, რეზო ჭარშია.

ქეთევანი. მგონი, სწორედ გაი. კი, ასეა.

დალი. გაი, ხომ შენ ნახე.

ქეთევანი. რომელია?

დალი. (იცივის) აი, კარებში რომ კინაღამ გაგხრახა, ის.

ქეთევანი. არა, ეგ ლამაზი ბიჭია და რა უზრდელიც არ უნდა იყოს, მე მაგის სიძეობაზე უარს არ ვიტყვოდი.

დალი. მეთი ვაფიშვილი მე არა მყავს.

ქეთევანი. ნუ გრცხვენია, გაამხილე.

დალი. რისი უნდა მრცხვენოდეს.

ქეთევანი. აი, იმ სინდისგარეცხილის, უშნო ვაფიშვილის გამომზეურების... არა, მართლაც, ასე მშვენიერ ცოლ-ქმარს... დღერთო.

დალი. შვილის დამალვა სად გაგონილა!!

ქეთევანი. თუ იმ ხულიგანს არ ამხელ, მე შემიძლია გავიგო.

დალი. ეს მე ვერ ვაზერებებ გაგიგო.

ქეთევანი. ვითომ ვერ ახერხებ?!

დალი. ჰო. აქ რაღაც ამბავია.

ქეთევანი. დალი, სთხოვე ნამდვილ გიას!

დალი. გაია!

გია. ჰო, დედა.

დალი. ინებეთ, ქალბატონო.

ქეთევანი. ეს არ...

გია. ვის ეძებთ, ქ-ნო ქეთევან?

ქეთევანი. შენ მე მიცნობ.

გია. რა თქმა უნდა.

ქეთევანი. კარგად?

გია. ისე რა...

დალი. გაია!

გია. სახელით, გვართი და გარეგნობით.

შემოღის ნატო. ქეთევანი მას ხელს ჩამოროთმევით ესალმება. გაკვირებული ნატო სხვა ოთახში გადის.

ქეთევანი. ჩემს ქალიშვილს?

გია. ბრწყინვალედ.

ქეთევანი. აბა, რა ჰქვია?

გია. შაკა.

ქეთევანი. საიდან იცნობ?

გია. უნივერსიტეტიდან.

დალი. მე ვფიქრობ, გაი იქნება ის ბიჭი, რომელსაც შენ ეძებ.

ქეთევანი. დღერთმა ქნას.., მაგრამ მაშინ ეს ვინ არის?!

ქეთევანი ჩანთას ხსნის და იქედან ფოტოსურათი ამოაქვს.

დალი. მე არ ვიცი.

ქეთევანი. შენ ყველა შენი ვაფიშვილი კარგად გახსოვს?!

დალი. კი... კი.

ქეთევანი. ეგებ, შენ იცნობ ამ კაცს? გია. ეგ ფერნანდელის ახალგაზრდობის ქეთევანი. ვინ არის ფერნანდელი? დალი. მაგას მე გეტყვი უნდალ. ფერნანდელი ჩემი ვაფიშვილი არ არის.

ქეთევანი. მგონი გამაბრევა ჩემმა ქალიშვილმა. გია. თქვენ გააბრევათ, მე კი მიმანიშნა.

ქეთევანი. რას მიგანიშნა?!

გია. იმას რომ... მოკლედ, ეს დედების საქმე არ არის.

დალი. ამას უყურე შენ! შემოღის ირმა. ქეთევანი მას ხელს აოთმევს. ირმა გაკვირებულია.

ქეთევანი. თქვენს ოჯახში ყოველ თვალის მოკვრაზე მისალმება წესადა გაქვთ?

შემოღის ნატო. ქეთევანს გაეღიმიება.

ქეთევანი. თურმე რაში ყოფილა საქმე. ნეტავ, კარგია ოჯახში ტყულები?

დალი. ოჯახი ხრამია, ტყულების ერთი წყვილი მაინც უნდა იყოს.

ქეთევანი. ნუთუ შენ, მართალია, ის გაი ხარ, ჩემს გოგოს მოსვენებას რომ არ აძლევ?

გია. არც მთლად მსუსე, ქ-ნო ქეთევან, საქმე.

ქეთევანი. შენ რა, ლამაზი გოგოს სიყვარული გეთაყვლება?!

გია. არა, რას ბრძანებთ.

ქეთევანი. უნივერსიტეტში სწავლობ?

გია. ღიახ.

ქეთევანი. იურიდიულზე?

გია. ღიახ.

ქეთევანი. ხულიგანი ხარ?

გია. არა, მერწმუნეთ, არა.

ქეთევანი. აი, ხულიგნობაც რომ აგელო საკუთარ თავზე, ნამდვილად იმ გიად გირწმუნებდი, ჩემს გოგოს რომ ახვევს.

დალი. განა შეიძლება იურიდიულ ფაკულტეტზე ხულიგანი სწავლობდეს?!

ქეთევანი. კი, შეიძლება, გამონაკლისის სახით.

გია. მერწმუნეთ, მე ის გაი ვარ.

გია. მაშ, რაში დასჯირდა ჩემს ქალიშვილს ასეთი ტყუილი!

გია. ახლავე აგისნით. თქვენს ქალიშვილს, ესე იგი, მაკას, ეტობა, მე თავდავიწყებით ვუყვარვარ...

ქეთევანი. უყვარხარ და ამ კაცში გაგაიგვა! გია. რა სულწასული ხართ, ქ-ნო ქეთევან!

ქეთევანი. ცოტა ზრდილობას მოუხმე, თორემ საბოლოოდ გტყცავთ უარს.

გია. თქვენი ქალიშვილის სიყვარულით ეგ არ ქნათ, ქ-ნო ქეთევან.

ქეთევანი. არა, ხომ?

გია. ჰო, არ გირჩევთ. მე ვფიქრობ, მან იმიტომ მოგცათ ეგ ფოტო, რომ როცა სინამდვილე გამომელაენდებოდა, მაგ კაცის ფონზე მე ანგელოზად მოგჩვენებოდი.

ქეთევანი. მგონი ჭკუასთან ახლოსა ეგ ნათქვამი.

დალი. ნამდვილად.

ქეთევანი. მე თანახმა ვარ, გაი გახდეს ჩემი სძე. შენ?

დალი. რა მე, ქეთო?

ქეთევანი. შენ თანახმა ხარ ჩემი გოგო გახდეს თქვენი ოჯახის რძალი?

დალი. მოიცა, ჭერ ვნახო სარძლო.

ქეთევანი. რა?!!

გია. დედა, ენდუ ჩემს გემოვნებას.

დალი. რატომ, როცა ჩემი მაქვს.

გია. თავს მოვიყლავ, იცოდე!!

ქეთევანი. ნუ ნადვლობ, გია, მე შენ ზედსიძედ წაგიყვან.

გია. ჰო, ო, ქ-ნო ქეთევან?

ქეთევანი. რა თქმა უნდა. თუმცა გული კი მეთანადრება.

დალი. რა მოხდა, ქეთევან?!

ქეთევანი. ეს ბიჭი კი გაიღა გამაცანით, მაგრამ ქორწილში რომ ის ცაკი დამისვით ნეფედ, რაღა მემკვიდრება.

ქეთევანი ფოტოსურათს დახედავს და დახეკს.

დალი ქეთევანს გააცილებს. იგი კარებთან შესდგება. გია ოფსს იწმენდს. ხელისგულებს ერთმანეთს გაუქვამს.

გია. ეხეც ასე!..

ექა. ო, შე გიჟო. დედაჩვენს კიდევ ნერვების აშლა უნდა.

გია. მე უარესს ველოდი.

ანზორი. უარესს მოგცემ მე შენ...

გია. რაში მამტუუნებო?

ექა. რა უნდოდა მაგ ქალს აქ?..

გია. ჩემს სასიდედროს?

ექა. ჰო, არა და, მერე როგორი გონორით დაგვიწყო, არა?

გია. გევიცებით, ყველაფერი ჩემდა მოულოდნელად მოხდა.

დალი. გია!

გია. გისმენ, დედა.

დალი. გააცილე სტუმარი.

გია. თუ ქალბატონი უარზე არაა. მე სიამოვნებით.

დალი. ტაქსი დაიჭირე და უარზე არ დარჩება.

გია. არ არის საქირო, მაქვს.

დალი შეეცდება ჯიბეში ფული ჩაუღოს ვიღაც ახერხებს.

ანზორი. ძალიან გაწყენინა.

დალი. ვან, ქეთევანა?

ანზორი. კი, ქეთევანა.

დალი. არა, რატომ, დაბოლოება კარგი გამოუვიდა.

ყველანი სხვა ოთახში გადიან. ოთახში დალია. ანზორი ბრუნდება. ანზორი რვეულს გადასცემს დედას.

ანზორი. ეს ჩემი საუკეთესო ლექსებია...

დალი. ამ რვეულში?

ანზორი. ჰო, სამწუხაროა, რომ რჩეულ ლექსთა დასახელებით არ არის გამოცემული.

დალი. შეიძლება წავიციოთო?

ანზორი. კი, მე ასე ვადაწვევით.

დალი გაიშვილს კოცინა.

დალი. გმადლობ.

ანზორი. არაფრის. ოღონდ, გხოვ, დანარჩენებს არ გინდა.. ნუ ჩაახედებ მაგ რვეულში.

დალი. რატომ?

ანზორი. ცუდად გამიგებენ.

ანზორი. მე გხოვ.

დალი. ექ, ანზორ, ანზორ...

დალი. სიტყვა სიტყვა...

ანზორი. სიტყვა ჭერ შენ ჩემთვის არ მოგცია.

დალი. კი, მე ვაპირებდი... არავის წვაკითხებ.

დალი რვეულში ჩაიხედავს. ანზორი ოთახიდან გსვლას დააპირებს. შესდგება. შემოდის ეკა, ნამცხვრის ნაჭრით. ანზორი დედისაკენ გაიხედავს. დალი რვეულს დახურავს.

დალი. ჰო, ეკა?

ექა. აბა ერთი ესეც გასინჯე.

დალი. ნამცხვარი?

ექა. ჰო, შენი საყვარელი „მაკოცე“.

დალი. საიდან?

ექა. სამზარეულოდან. აბა, ის რა ვახშამია თუ ტუბილეულით არ დასრულდა.

დალი. ეს ყველაფერი შენ ერთმა?..

ექა. დედა, მაწყენინებ... ნუ, რა შეითხვან!

დალი. ყოჩაღ!

ექა. ჭერ გასინჯე.

დალი. ვახშამზე გავსინჯავ.

ექა. გასინჯე, რა!

ექა იატაკზე ფეხებს დააბაკუნებს.

დალი. სადამოს!!

ექა. კარგი, დედიკო. შენ ოღონდ გასინჯე და სადამოს იუოს.

ანზორი. მე გამასინჯებ?

ექა. შენ ნამცხვრის ხასიათზე კი ხარ ახლა?!

ანზორი. მომბტვევ, წარმოგიადგენია, სულ არ გამახსენდა.

დალი. ეკა, თუ ჩემი გოგო ხარ, რუქოსთვის ვასაგზავნი ამანათი გამაშაადებინე.

ექა. ახლავე.

ექა და ანზორი ოთახიდან გადიან. დალი ყუთს აიღებს. გაისმის ზარი. დალი კარებს გამოაღებს. სიზარულისაგან ყუთს ხელიდან ავდებს. ჯარბაკის ფარაჯაში ჩაქმულ შვილს ეხევეა. ყველა ოთახში ბრუნდება.

რეზო. დედა!

დალი. რეზო!

დალი. შვილო!

ყველა რეზოს მიცვივდება, კოცინან, ეხევიან.

დალი. კარგით, ნუ დამხრჩვეთ შვილი.

ექა. ძამიკო, სულ დავგვიბრუნდი ხომ?

რეზო. ჭერ რა დროსია, მთელი წელი წინა მაქვს.

ანზორი. შევბუღებით?

რეზო. კი, შევბუღებით.

ნატო. როგორ დავაჟაკებულხარ.

ირმა. უღვაშებიც რომ დაგიყენებია!

ნატო. დედა, ნახე რამდენი ორდენი აქვს.

რეზო. ეს ნიშნებია.

ექა. რა ჭავშანივით გაყრია მყერდზე, ბიჭო, ეს ნიშნები!

ანზორი. სიმართლე თქვი, ხომ არ ისეხე, ა?

რეზო. თქვენ მე ასე მიცნობთ?!

ანზორი. ჰო, კარგი, დამშვიდდა.

რეზო. ამ ყუთით მე ხომ არ მიპირებდით რაიმეს გამოგზავნას?

რეზო ყუთს აიღებს და ავღილს შეუცვლის.

დალი. კი, კი და წამის უკან სწორედ შენ გაახსენეთ. რატომ არ მოიწერე?

რეზო. მერწმუნე, ჩემი აქეთ წამოსვლა, მოულოდნელად მოხდა.

დალი. ისევ მოსკოვში მსახურობ?

რეზო. ძალიან მომენატრეთ. მითხარი, დედა, როგორ ხარ, ჯანმრთელობამ ხომ არ გიმტყუნა, პა?

სოქრემე ჩამოვარდებდა. დედა-შვილი ერთმანეთს უყურობს.

დალი. ჯანმრთელობა მაგას რას გამიბედავს!

რეზო. მე ისევ მოსკოვში ვარ... კი.

დალი. აჰ, რას ვუღაგევაართ... აბა...

რეზო. მე მარტო არა ვარ.

დალი. მარტო თუ არა ხარ, მარტო რატომ ხარ, სად არის?

რეზო. გარეთ, კარებთან.

დალი. აჰ არაფინ არიხ... კარისკაცი, ნუთუ...

რეზო. კი, ეგ გოგო თქვენი სტუმარია.

დალი ხელს მოხვევს მარინას და ოთახში შემოიყვანს. მარინა ხელჩანთას იატაკზე დებს.

დალი. ვინ არის?

რეზო. ჩემი მეგობარია.

ეკა. ჭარის?

რეზო. არა, არა.

დალი. იქაურია?

რეზო. არა, მოსკოვში ცხოვრობს.

დალი. ცოლი ხომ არ არის?

რეზო. არა, დედა.

დალი. აბა, აბა, უპატრონოა?!

რეზო. არა, რას ამბობ.

დალი. მამ, როგორ გამოგაყულებს?!

რეზო. ჰოო, ეს დედი ისტორიაა.

დალი. რუსია თუ...

რეზო. რუსქართველთა.

დალი. დედით რომელია?

რეზო. დედით რუსი.

მარინა. მე ქართველი ვარ, ქ-ნო დალი. მერწმუნეთ... დედაჩემმა მე ქართულად აღმზარდა... რა თქმა უნდა, როგორც შესძლო.

ეკა. ო, ო, ქართულიც სცოდნია!

მარინა. ცოტა მიიჭის.

ეკა. სად ისწავლეთ?

მარინა. ჩვენ თბილისშიც ვცხოვრობდით.

დალი. რა გქვიათ?

მარინა. მარინა.

ეკა. მე ეკა.

ნანო. ნანო.

ნატო. ნატო.

ირმა. ირმა.

შემოდის გია. იგი რეზოს ვერ ამჩნევს, როგორც კი მარინას გაეცნობა, რეზოს ამჩნევს და ეხვევა.

გია. გია.

მარინა. ძალზე სასიამოვნოა თქვენი გაცნობა.

ეკა. ჩვენც... მერწმუნეთ...

მარინა. სიამოვნებით.

დალი. მარინა, შვილი...

მარინა. გაინტერესებთ, თუ როგორ მოვხვდი რეზოსთან ერთად საქართველოში.

დალი. არ დაგიმალავ და კი გაინტერესებს.

მარინა. ეგ, რა თქმა უნდა, ბუნებრივია...

დალი. ალბათ..., თუმცა რა ვიცი...

მარინა. ქ-ნო დალი, მე ერთი წლის უჟან მამა გარდამეცვალა.

დალი. საწყალი ბავშვი.

მარინა. დედა, კარგა ხანს იყო გაუთხოვარი.

დალი. კარგა ხანს!!

მარინა. ჰო, თითქმის მთელი ათი თვე.

დალი. აჰ!

მარინა. დედაჩემი ახალგაზრდა, ლამაზი ქალია, ქ-ნო დალი.

დალი. თქვენ ალბათ დედას გავხართ.

მარინა. უფრო მამას.

დალი. თქვენ მამამაცვალთან ცხოვრობთ?

მარინა. არა, მე მამისეულ ბინაზე ვცხოვრობდი...

დალი. დედასთან არ ცხოვრობდით?!

მარინა. სანამ ჩრდილოეთში გაემგზავრებოდა... კი, ერთად ვცხოვრობდით.

დალი. ისინი ახლა ჩრდილოეთში არიან?

მარინა. ჰო, სამუშაოდ. რა მოხდა ქ-ნო დალი?!

დალი. თქვენ რა ხნის ხართ?

მარინა. თვრამეტი წლის ზეგ გავხდები.

დალი. და მათ შენ მოსკოვში მარტო დაგტოვეს?!

მარინა. დამშვიდდით, ქ-ნო დალი, ისინი არ მტოვებდნენ მოსკოვში, გაეფიცებოდა. მაგრამ მე თავი მოვიყალი და დავჩვი.

დალი. არ მოქცეულხართ სწორად!

მარინა. თქვენ ფიქრობთ, რომ რეზო ცუდი ბიჭია?

დალი. არა, ასე არ ვფიქრობ.

მარინა. მაშინ მე სწორად მოქცეულვარ.

დალი. ვერ გავიგეთ?

მარინა. იცით, მე მათი ჩრდილოეთში გამგზავრების დღისათვის უკვე ვიცნობდი თქვენს ვაჟშვილს.

დალი. აჰ, თურმე რაში უყოფილა საქმე!!

მარინა. ჰო, მე რეზო ძალიან კარგი ბიჭი მგონია.

ეკა. მერწმუნეთ, თქვენ არც შემცდარხართ.

დალი. მუშაობთ?

მარინა. ვმუშაობდი... და რეზომ დამანებებინათვია.

დალი. გამოდის, თქვენ შეუღლებას აპირებთ?

რეზო. კი, მარინა ჩემი საცოლეა და გთხოვთ, არ დამიწუნოთ.

დალი. ასეთ შესანიშნავ გოგოს როგორ დავიწუნებთ!

რეზო. ჩემი ჭარიდან დაბრუნებამდე, მინდა მარინა თქვენთან იყოს.

ეკა. სად გავუშვებთ!!

დალი. რა თქმა უნდა, რეზო, ჩემს ჩამოსვლამდე და შენი ჩამოსვლის მერეც.

მარინა. გმადლობთ.

რეზო. როცა დაბრუნდები, ჩვენ ხელს მოვანერთ და მოსკოვის ბინას თბილისში გადმოვცვლით.

დალი. მარინა თანახმაა?

მარინა. რაზე, ქ-ნო დალი?

დალი. თბილისში ცხოვრებაზე?

მარინა. მე იქ მინდა, სადაც ჩემი ქმარი იქნება.

დალი. მაშინ ჩვენ კარგი რძალ-დედათილობა გამოგვივა.

მარინა. მე ამისათვის ყველაფერს გავაკეთებ.

დალი. ო, მარინა შვილო, მე მინდა შენც იცოდე, რომ მე...

მარინა. თქვენ თუ კარები არ მომიხურეთ, გჭე-

როდეთ, რომ ჩემთვის დიდი საქმე გააკეთეთ.
დალი. როგორ შემეძლო... ღმერთო!
მარინა. ნუ დამიძალავთ, თუ ქარაფშუტა გოგოდ მოგეჩვენეთ. გეფიცებით, არ მეწყინება.
დალი. სწავლის გაგრძელებას აპირებ?
მარინა. მე ჭერ სამუშაო უნდა ვიშოვო.
დალი. თუ სწავლას აპირებ...
მარინა. ახლა უველა შემთხვევაში სამუშაო უნდა ვიშოვო, არ შემიძლია, მე რეზოს მშობლების კმაყოფილება ვერ ვიქნები!
ყველს ჩაიღმება, დალის სახეს კმაყოფილება მოიცავს.

დალი. აბა, შვილებო, ვუმასხინდლოთ ჭარისკაცს და სტუმარს შორეული მოსკოვიდან.
რეზო. დედა, ამ წუთში ჩვენ არ გვშია და არ გვეწერია, გეფიცებო...

მარინა. ჰო, ქ-ნო დალი, ჭერ თავს წესრიგში მოვიყვანო.
რეზო. ლხინი თუ მაინცდამაინც, როცა მამა და ზვიადიც სახლში იქნება, მაშინ.

დალი. (შვილებს) თქვენ რას მირჩევთ?
გია. დედა, ნუ სწუხარ, ესენი დღეს ჩვენ ვერ გადავიჩრებიან.

ანზორი. ლხინი, მართლაც, სიგრილეში სჯობია.
ეკა ხელს მოხვევს მარინას და ოთახიდან გააყავს.
რეზო. დედა, არ დაქვდე, მარინა კარგი გოგაა.

დალი. გრცხვენოდეს. რომ კარგია, მაგ გოგოს შუბლზე აწერია.

დალის გარდა ყველა სტოვებს ოთახს. შემოდინა ზვიადი და შზია. შზია მეტისმეტად არის შეღებილი, არაბუნებრივი ფერის პარიკი ახურავს. რეზოს და მარინას გარდა ყველა ოთახში ბრუნდება. ეკა და ანზორი ზვიადს ჩანადიქრზე ხელის აღებას ანიშნებენ. აგვიანებენ.

მზია. რომელია დედაშენი?
დალი. ზვიადის დედა მე ვარ.
მზია. ესე იგი, ჩემი დედამთილიც.

მზია დალის მივარდება და კონცის. დალი შეეცდება მოიწმინდოს კონცის კვალი.

დალი. თქვენი დედამთილია?!

მზია. ჰო, ზვიადმა დღეს მე ხელი მთხოვა.
დალი. მერე თქვენ დათანხმდით?

მზია. ნუ, როგორ გითხრათ...
დალი. მე, გთხოვთ, არ დათანხმდეთ.

მზია. არ დათანხმდე!
დალი. მე ყველაფერს გავაკეთებდი თქვენთვის, ოღონდ არ დათანხმდეთ.

მზია. თქვენ მე გადამრევთ, სხვა რაღა უნდა გამოკეთოთ თუ ზვიადზე ამაღებნებით ხელს!!!

დალი. სხვა ის, რომ მოგემსახურებოდი და იმ განსვლელ კარებს ჩემი ხელით გამოვიღებდი.

მზია. ვერ გაიგეთ, ვაპირებ კი...
დალი. ზვიად, რას გავს ეს?!

ზვიადი. მზია ჩემი საცოლდა, ჩემი უკანასკნელი სიყვარული.

დალი. ეს გოგო!!
ზვიადი. ჰო, ეს გოგო და გთხოვ, ეგ მაინც არ დამიწუნო.

მზია. თქვენ მაკვი გქვიათ, არა?
ზვიადი. მზია!!! დედაჩემს დალი ჰქვია.
მზია. რა თვალები გაქვთ. თქვენ ზედ რჩი ზოლები და ქალი ვერ გაჯობებდათ.

ეკა. დედაჩემი საღებავების გარეშეც კარგად გამოიყურება.

მზია. გოგონი, თქვენ ის მითხარით, სად არის მამათქვენი?

ეკა. სახლში არ არის.
მზია. სამწუხაროა, მე მამამთილს ძალიან მოვეწონებოდი!!! თქვენ რა გითხრათ, მე! ვერ დამახვედრეთ.

ეკა. კიდევ კარგი, რომ არ დაგახვედრეთ!!
ზვიადი. მე ვიმეორებ, ეს გოგო არ დამიწუნოთ, თორღე...

მზია. აჰ მე ვინ უნდა დამიწუნოს?... ეგლა მაკალია!!

ეკა. ვითომ ვერ დაგიწუნებთ?!

მზია. რატომ უნდა დამიწუნოთ, თუკი მე იმ მონაცემების გოგო ვარ, დედათქვენს რომ მოსწონს.
დალი. თქვენ რა იცით, მე როგორი გოგონები მოსწონს.

მზია. ვიცი! როგორ არ ვიცი! ეგ რომ არ მცოდნოდა, ზვიადს აქ მოვეყვებოდი?
ზვიადი. კი, მზია იმ მონაცემების გოგოა, შენ რომ მოგწონს, დედაჩემო.

დალი. შენ მე ჭკულიან შენშილი.
მზია. ზვიადმა მითხრა, რომ თქვენ, ქ-ნო მაკვი...
ზვიადი. დალი.

მზია. შეიძლება მე თქვენ სიყვარულით მაკვი დაგიძახოთ?

დალი. არა.
მზია. მაშინ, ქ-ნო დალი, გეტყვით, რომ მე შეილი არ მყავს.

ეკა. უშუალოდ ხართ?
მზია. ბერწი?!

ეკა. ჰო, ბერწი?
მზია. მე მიწოდდა მეთქვა, რომ ქალწული ვარ, ჭერ ხელუღებელი წიწკი, თუ პაწკი.

ეკა. თქვენ ხელუღებელი?!!
ზვიადი. დედა!!

მზია. როგორ, არ მეთუობა?
ეკა. (ღიმილით) კი, კი გეტუობა...

მზია. რა თქმა უნდა, ბაბუაწვერა ხომ არა ვარ, ერთი თუ ორი ხელის შეხება დამეთუოს!!!

ეკა. რას ერჩით, მართლს ამბობს ეს გოგო.
მზია. თქვენ რა, ექვი გუპარებათ ჩემს სიწმინდეში. ზვიად, უთხარი დედაშენს, რომ მე...

ზვიადი. რა, რომ შენ?..
მზია. რომ მე ქალწული ვარ?

ზვიადი. მე ჭერ ეგ არ ვიცი.
მზია. ნუ, რა მოხდა... ავანსად უთხარი.

ზვიადი. ავანსად!
მზია. ჰო, არ მენდობი?

ზვიადი. როგორ გითხრა...
მზია. ნუ, ხვალ ხომ გეტყვით, მოკლედ, ზვიადი ხვალ გეტყვით.

დალი. თქვენ რა, ამაღამ აქ დარჩენას აპირებთ?!

მზია. აბა, მაღლისთვის. თქვენმა ვაჟიშვილმა, ჩემ-

მა საოცნებო კაბუქმა, სახლში მომიყვანა და აქედან წამსვლელი ვარ მე?

გია. დედა, ნუ ნაღვლობ, მე პირადად დარწმუნებული ვარ, მზია პატროსანი იქნება.

მზია. უოჩაღ, მავლო!!

გია. შეხედე, ასეთ გათხიანილს ვინ ქუაზე მყოფი მიყვარება!

მზია. არც მთლად მასეა ჩემი საქმე.

ეკა. თქვი, როგორ არის შენი საქმე?

გია. უპატრონოს ხარ?

მზია. რა გინდათ ბოლოსდაბოლოს ჩემგან, ბავშვი, ხომ ვთქვი, ახ მყავს-მეთქი.

ეკა. არ გყავთ?

მზია. ჩემო საუვარელო მულო...

ეკა. მოიშორეთ?!

მზია. ზვიად, უთხარი რამე, რა!!

გია. დედა, მზია უპატრონოც რომ იყოს, რა მოხდა ისეთი...

დალი. გია, გესმის რას ამბობ, შენ?!

გია. ჰო, რა მოხდა, ხომ იცი, ზვიადის ვაჟაკობის ამბავი, ეგ გოგო ხელიდან გავარდნილიც რომ იყოს, სულ ძალით გამოასწორებს.

დალი. რამდენი წლისა ხარ?

მზია. ეს ნახე, რა ძნელ შეკითხვას მისვამს!

დალი. ასაკის დასამალავად გავთვ საქმე?

მზია. გნებავთ, წმინდა წყლის სიმართლეს გეტყვით.

დალი. შრძანეთ.

მზია. მე სულ, ბევრი, ბევრი, დვადცატანცად სნებოლშიმ.

დალი. რაო?

მზია. ე, ჩემი თომარი არ ესმის, თუ რუსული არ იცის?

ეკა. დედაჩემს, შენ რომ თომარობ, იმნაერი რუსული არ ესმის.

მზია. ვაბზე ესმის?

ეკა. „ვაბზე“ კი, ისუმიტენდნად.

გია. დედა, ისე რომ დაბანო, რომ დავარცხნო, ვინ იცის, კარგი გოგოც გამოვიდეს.

მზია. დამბანო?!

გია. ჰო, ხვანაღ, ხვანაღ.

მზია. დამვარცხნოთ!!! თქვენ გესმით, რომ მე ყოველდღიურად ხუთთუმანამდე სუნამოს, ნელსაცხებელს, შემავარადებელს მრავალფენად ვიდებ სახეზე.

გია. დედა გუავს?

მზია. უნდა შემაგინო?!!

გია. არა, რას ბრძანებ.

მზია. თქვენ მაგ საქმეზე არც შეწუხდეთ. მე მამაც მყავს.

გია. როგორ, ორთავე ცოცხალია?!

მზია. ე, ჩაცმა, მორთვა, მიღებ-მოღებვაზე არ მეტყობა!

დალი. ღმერთმა კარგი გაძლება მისცეთ!

მზია. ეჰ, ზვიად, ვატყობ, კირვეული დედამთილი მეყოლება.

დალი. როგორ, ჩემს ძძობაზე ხელი ჭერ არ ჩაგქნევიათ?!

მზია. არა, რას ბრძანებთ.

ეკა. ჩაგაქნევინებთ.

მზია. ზვიადის მარწვევით ტუჩების შემბლდავად საინტერესოა, ნეტავ როგორ ჩამაქნევინებთ?!

გია. შენი სახელი?!

მზია. ხომ იცი, არა, ბოლოსდაბოლოს თუ მავლო ხარ...

გია. მე შენი მავლი?

მზია. რალა გყლია.

გია. ე, ქამი პონტი მინდა... ჩემი...

მზია. ზვიად, რას გაჩერებულხარ... ხომ ხედავ, ჩემს თავს გიჩგრავენი!

მზია. ე. მართლაც მე შენ გიჩვენებ...

გია. ვის, ბიჭო?

ანზორი. სდექ... დედაჩემი კარგად მინც იყოს... დალი. რაა?!

ანზორი. არა, არაფერი, მე ხომ ვიცი, რომ შენ ყველაფერი ეს გულს გტყნს.

დალი. ზვიად, ერთი მოთხარი, თონას რას ეუბნები?

მზია. თონას უკვე ვუთხარი, დედა.

დალი. რა უთხარი?!

მზია. უარი!

დალი. უარი?!

მზია. ჰო, შენი დაეინებული თხოვით.

დალი. გადამრეც. ისეთ კარგ გოგოს კაცი ეტუოდა უარს!..

მზია. შენ ალბათ ყველაფერი კარგად არ გახსოვს.

დალი. მახსოვს, ბატონო.

მზია. თონასთვის უარი შენ მოქმევიანე.

დალი. მე კი მეგონა, ის გოგო სინამდვილეში გიყვარდა!

მზია. შენ სწორად გეგონა!

დალი. მაშ როგორ სთქვი უარი. დედის კანონშიმერმა კირვეულობამ როგორ დეაფურთხო, რა მოხდა, თუ მე შენთვის გაუთხოვარი გოგო მინდოდა ცოლად...

მზია. მერე, ა, ბატონო გაუთხოვარი, უკეთესი.

დალი. ეგ უკეთესი?!

ანზორი. კმარა ზვიად!

მზია. ჰო, ამას შეილი არ ჰყავს.

მზია. გნებავ არც გაიჩერე?

დალი. როდესაც მე და ჩემი ვაჟიშვილი ვლახარაკობთ, თქვენ კეთილი ინებებთ და ენას კბილი დააკირეთ.

მზია. ენას კბილს როცა ვაქერ, ენა მტკივა.

მზია. მოკლედ, მე აქედან ყაზბეგში ცოლ-შურთველი ვერ წავალ.

დალი. მერე, შერთე თონა.

მზია. მასთან მიბრუნება უხერხულია.

დალი. ბოდიშს მე მოვუხდო.

მზია. არა, არა, უხერხულია.

ანზორი. ზვიად!!

მზია. მე რალას მუებნებით, სამართალი არ გაქვთ.

ანზორი. მზია, კმარა ხუმრობა.

მზია. მე ჩემი საქმე გავაკეთე?

მზია. ბრწყინვალედ.

მზია. მაშ გაუმარჯოს თონას და ზვიადის სიყვარულს.

შემოდის რეზო. იგი პირსახოცით იშორალებს სახეს. ზვიადი და რეზო ერთმანეთს გადაეხვევიან... რე-

ხო მარინას აცნობს ზვიადს. დალის სახეზე წუხილი
და დალვა ეტყობა.

ეკა. დედა!

მზია. დალი დეიდა, ნუ გეშინიათ, ზვიადი შეირ-
თავს თეონას.

დალი. ვითომ ის გოგო გამოჰყვება?

მზია. კი, ეს გადაწყვეტილი საქმეა.

დალი. შენ?...
მზია. მეც სწორედ ეგ მინდა.

დალი. შენ ვინა ხარ?

მზია. ზვიადის უფილი თანაკლასელი, მე მზია
ვარ.

დალი. მართლა, მზია ხარ?

მზია მკერდზე დიღებს შეიკავს, პარიკს მოიხსნის
და თმებს ჩამოიყრის.

მზია. მიცანით?

დალი. როგორც იქნა, კი.

მზია. შეგაშინეთ?

დალი. კი, შემაშინე.

მზია. მომიტყუეთ, დალი დეიდა, მაგრამ სიყვარუ-
ლი იყო გადასარჩენი და, მეც...

დალი. ხუმრობა მართლაც კარგი გამოვივიდათ.
მოკლედ, ჩემი ვაჟიშვილის ბედზე რომ არ გეთაზა-
შათ, მეც ბევრს ვიცინებდი.

ეკა. ზვიად, შე უსინდისო, მეტისმეტი კი მოგი-
ვიდა.

დალი. მითხარით, შევძლებ თეონას გულის ჩემს-
კენ მობრუნებას?

ზვიადი. თეონას შენ ძალიან მოეწონე.

დალი. ვითომ?

მზია. კი, დალი დეიდა, კი, მან თქვენ იმდენი
გაქოთ...

დალი. შენ საით?

მზია. წარმოდგენა დამთავრა და მეც...

დალი. გადაღებაზე?

მზია. არა, დალი დეიდა, ჩვენს კინორეჟისორებს
სად აქვთ თავლები, მე შემამჩნიონ.

დალი. სამწუხარაო, ასეთი ნიჭი მხოლოდ ჩემი
დაფრთხობის საქმეს თუ ემსახურება.

მზია. ჰო, განსაკუთრებით ჩემთვის.

დალი. ნუ წახვალთ, დარჩი, რეზოს ჩამოსვლა ავ-
დნიშნოთ... იცნობთ?

მზია. კი.

რეზო. გამარჯობათ...

მარინა. გამარჯობა.

მზია. სასიამოვნოა, თქვენი კიდევ ერთხელ გაც-
ნობა... კარგად ბრძანდებოდეთ.

დალი. დარჩი.

მზია. არა, არ შემიძლია.

დალი. ასე გათხუანული სად წახვალ!

მზია. ძმა მელიძემა ქვევით, მანქანით, ასე რომ,
შეიძლება.

მზია ბინიდან გადის. დალი, რეზო და მარინა სხვა
ოთახში გადიან. გაისმის ზარი. შემოდინ არტუშა
და მოშე. მათ სიმთვრალე ეტყობათ.

არტუშა. თუ შეიძლება?

მზია. რა თქმა უნდა, არტუშ.

არტუშა. შენ არ გეკითხები... შეიძლება?

ანჯორი. მობრძანდით.

არტუშა. მაგას არ ვკითხულობ, შეიძლება მო-
გესალმოთ.

ანჯორი. საქართვეკა...

არტუშა. ჰოდა, კი გამარჯობათ თქვენ
ეკა. გამარჯობა, არტუშ.

მოშე. მე.

ეკა. შენც გაგიმარჯოს, მოშე.

მოშე. რატომ მეც... ცუ მინდა ახლა მე!!

გია. თქვი, რამ შეგაწუხათ?

არტუშა. ზურა გვეპატიება ფუნეიკულიორზე.

გია. მერე, რა გიღათ წინ?

მოშე. გია მინდა გვერდით მუყავდესო.

გია. მე წამოსვლა არ შემიძლია.

არტუშა. კარგი რა, დიღანდელი უარი არ ემარა?

გია. გაიგეთ, დედაჩემო ცუდად.

არტუშა. დალი დეიდა?

ეკა. ჰო, ძალიან მძიმედ არის ავად.

ზვიადი. მართლა?!

ანჯორი. ჰო, მართლა.

ზვიადი. რას ამბობთ! რა ეტყობა! საიდან მოი-
ტანეთ!

ანჯორი. მამამ თქვა.

ზვიადი. მამამ! ვაი, ჩემს თავს, მე კი აქ კონ-
ცერტი მოვაწვევ.

არტუშა. ნუ გეშინიათ, ჩვენ აქ არა ვართ.

მოშე. მითხარით, რა წამალი გაქვთ საშოვნელი?

არტუშა. აქ ვერ ვიშოვით და მთელ სოხბეთს
გადავბარუნებთ.

მოშე. რაო, აქ ვერ ვიშოვითო!!

არტუშა. ჰო, ვთქვით და ვერ ვიშოვით-მეთქი.

მოშე. მაშინვე მთელი თბილისის საებრაელოს გა-
დავწვევ.

არტუშა. აჰ, მაგას ნუ იზამ, მოშე.

მოშე. ვიზამ, აბა, რად მინდა დევიციტური
საქონლის შოვნაში შერცხვენილი ებრაელობა.

არტუშა. კი ბატონო, გადაწვი.

არტუშა ასანთს მიაწვდის მოშეს.

გია. არტუშ, ნუ აქეზებ, რა იცი — ცეცხლი სომ-
ხების დასახლებბაზე არ მოყვდის.

მოშე. წამლის სახელი მითხარი, გია?

გია. ჭერ თვითონ არ ვიცი.

მოშე. ხვალ გეცოდინებათ?

გია. ხვალ კი.

მოშე. მაშინ ხვალ დილით აქა ვარ.

არტუშა. მერწმუნე, ლხინი ჩვენ აღარ გამოვი-
ვა, გია. მაგრამ დალი დეიდას სადღეგრძელოს, ერთ
ქუპას, აუცილებლად ავწვე. ეკა, აბა, შენ იცი, არ
შეღონდე, დალი დეიდა ავადმყოფობას გაუძლებს და
თქვენ კი დარღით თავები არ დაიხოცოთ.

გია. კარგით, ბიჭებო, გმადლობთ... კარგად.

არტუშა და მოშე ბინას სტოვებენ.

ზვიადი. თურმე რა მოგვსვლია!

ეკა. გია, ჩართე განათება.

გია. მართლაც, როგორ ჩამობნელდა.

გია სინათლეს ჩართავს... ყველა ოთახიდან გადის.
ოთახში ბრუნდება დალი. იგი ოთახში ბოლოს სცემს.
დალი დაფრთხება, მას თაიგული მოხვდება სახეში.
იგი თაიგულს აიღებს და სარკმლიდან ქვემოთ გადა-
იხედავს. შემოდის ეკა...

დალი. ეს თაიგული, ალბათ, შენ მოგაძლევს.

ეკა. მოიცა, მე მაგას ვუჩვენებ.

დალი. რას ემართლები.

ეკა. ახლა ამის დრო არის?

დედაჩემის
ერისეთი
გაგაჩინოება

დალი ი. რატომ არ არის?!
ეკა. დედა, კი, კი არის... სწორედ ამის დროა.
მეც ვიტყვი რა ხანდახან!!
ეკა უხერხულად იცინის. მოსმისს მუხამბაზის ჰან-
გები... დალი ეკას გაუღიმებს.

ეკა. უნდა ჩავაჩუშო.
დალი ი. თუ ჩემი ხათრი გაქვს, მაგას ნუ იზამ.
დალი მთელ ყურადღებით უსმენს სიმღერას, რო-
დესაც მთავრდება.

დალი ი. გელა, შვილო, ამოდი. შენი მეგობრებით...
გვესტუმრე.

ეკა. არ ამოვა.
დალი ი. არ ამოვა?

ეკა. ჰო, სანამ მე არ ვებტყვი, არ ამოვა.
დალი ი. მერე შენც ადგი და სთხოვე.

ეკა. რატომ ჩქარობ, მოვა მაგის დროც...
ეკა სხვა ოთახში გადის. დალი ანზორის ლექსებს
იღებს, სავარძელში ეშვება. კითხულობს. ოთახში
ბრუნდება ეკა. დალის რვეული ხელიდან უფარდება
და ჩაქინდება. ეკა არასწორ დასკვნას აყეთებს. იგი
ოთახიდან ექიმი მეზობლის დასახებლად გარბის.

ეკა. ვაიმე, დედა.
შემობიან ექიმი და ეკა. ოთახში სხვებიც შემო-
დიან. ექიმი შპრცის აწვადებს.

ეკა. გვიშველდე, თამარ დეიდა, შენი პირიმე.
თამარ ი. კარგი, დამშვიდდი... ეკა... კიდევ კარგი,
რომ შპრცი სწორედ ახლა გამოვხარშე...

ნატო. თამარ დეიდა, რა სქირს, დედაჩემს, მით-
ხარი, რა სქირს?

თამარ ი. არაფერი... მერწმუნეთ არაფერი, ნუ
გეშინიათ, მოვიყვან გონებაზე.
ირმა. ვაიმე, დედა!!

ირმა დალის სავარძელთან ჩაიძულებს. თამარი ბო-
თილიდან შპრციო წამალს ამოქაჩავს, შემდეგ შპრი-
ლიდან ჰაერს გამოდევნის. ჰაერს წამალიც გამოჰყე-
ვბა, რომელიც დალის სახეზე ეშხურება. დალი გამო-
იღვიძებს. თამარი დაიბნევა.

დალი ი. რა მოხდა?
თამარ ი. თქვენი!..

დალი ი. მე მეძინა... ჰო, ჩამეძინა, რა მოხდა, თა-
მარ?!

შვიად ი. არაფერი, დედა, მე ყოველ შემთხვევი-
სათვის ინფექციის საწინააღმდეგო შრატს ვიკეთებ.

თამარ ი. კი, დალი.

დალი ი. ინფექციის საწინააღმდეგო?
შვიად ი. ჰო, ყაზბეგში გამგზავრების წინ შრა-
ტის გაკეთება მირჩიეს.

თამარ ი. კი, ყაზბეგში გამგზავრების წინ, ეს აუ-
ცილობელიც კია.

თამარი გაშიშვლებულ მკლავს უწმენდს ზეიადს...
და ნემსი ხორცში შეჰყავს.

შვიად ი. ვაი
თამარ ი. ახი იქნებოდა, შენზე.

დალი. მოიცათ, მე ნუ მკეჭერინებთ.
დალი ფეხზე წამოდგება და ოთახიდან გადის. თა-
მარი სწრაფად შესწევტებს წალის შეყვანას. დალი
შვილებს მიაყურადებს.

თამარ ი. ამ ხნის ქალს დამციინთ!!
ეკა. რას ამბობ, თამარ დეიდა, ის დღე შავად..

ანსორ ი. ქ-ნო თამარ, დედაჩემი სინამდვილეში
ძალზე მძიმედაა ავად.

თამარ ი. არ მატყუებთ?

ეკა. ემ, ნეტავ ტყუილს ვამბობდეთ... დედაჩემის
მკურნალ ექიმს უთქვამს, მამასთვის...
თამარ ი. ჰო, ეკა.

ეკა. რომ დედა, (ტირის) რომ დედა დიდხანს ვერ
გატანს.

თამარ ი. რა?! ჩემი ტკბილი დალი... ღმერთო...
დალი ე. ვაიმე შეიღებო... გოკედებით ხომ!!

ანზორი ასწრებს და გულშეწეხებული დალი მის
ხელებზე დაესვენება.

თამარ ი. მდა, ჩემი ჩარევა მაინც საჭირო შეიქმ-
ნა.

თამარი შპრცის აწვადებს. მკლავს უსუფთავებს და-
ლის და ვენაში წამალი შეჰყავს.

ეკა. მგონი, ჩემი ენით მოვკალი, დედაჩემი...
თამარ ი. ნუ გეშინიათ... ყველაფერი კარგად იქ-
ნება.

დალი გონზე მოდის.

დალი ი. გოკედები ხომ, თამარ?
თამარ ი. არა, რას ამბობ, მე შენ სიკვდილს და-
განებებ.

დალი ი. გთხოვთ, ყველას, დამტოვეთ მარტო!
თამარ ი. მე ვფიქრობ, ამათ არასწორი ინფორ-
მაცია აქვთ...

დალი ი. გთხოვთ, დამტოვეთ.
თამარ ი. კარგი, დალი, ეხლავე, (შვილებს) ნუ
შეაწუხებთ.

თამარი ბინიდან გადის.

ეკა. დედა...
დალი ი. დამტოვე.

ეკა. მომიტვე...
ოთახში მარტო დალი რჩება. მისი მზერა თანდა-
თან უმიზნო ხდება. შემოდის გიორგი. მას სიმთ-
ვრალე ეტყობა.

გიორგი. რა თავიპირი ჩამოგტირის, დალი.
დალი ი. კარგია, რომ მოდი.

გიორგი. ჩემი ბრალია. მე ვერ მოგხდე... ან-
და, რას ვფიქრებდი რომ შენ... მაგრამ არაუშავს,
ორშაბათიდან შეგებულებას ვიღებ. მთელ საბჭოთა
კავშირს მოგატარებ, საუკეთესო ექიმებს გაჩვენებ,
საუკეთესო წამლებით გიმკურნალბე, ქვას გავხეთქავ
და აი, ნახე, მოგარჩენ, ოღონდ მითხარი...

დალი ი. რა მქირს, გოგი?
გიორგი. რა გქირს, დალი?

დალი ი. რა მქირს?
გიორგი. რა გქირს?

დალი ი. გთხოვ გამიზილდე, მითხარი, რა მოურჩენე-
ლი მქირს!!

გიორგი. ეს, შენ გამიზილდე, დალი, (ხმას უწევს)
გამიზილდე ბოლოსდაბოლოს!!

დალი ი. ნუ მიმაღე გემუდარები, მითხარი, რა
გიობრა ჩემმა მკურნალმა ექიმმა.

გიორგი. შენმა მკურნალმა ექიმმა!
დალი ი. ჰო, გოგი.

გიორგი. შენი მკურნალი ექიმი თვალისათვ არ
მიხაზავს, გეფიცები.

დალი ი. გოგი, ნუ მიმაღე.
გიორგი. ეს შენ მიმაღე...

დალი ი. მე?!

გიორგი. ჰო, შენ.

დალი ი. მე?!!

ზო მარინას აცნობს ზვიადს. დალის სახეზე წუხილი და დაღლა ეტყობა.

ეკა. დედა!

მზია. დალი დეიდა, ნუ გეშინიათ, ზვიადი შეირთავს თონას.

დალი. ვითომ ის გოგო გამოჰყვება?

მზია. კი, ეს გადაწყვეტილი საქმეა.

დალი. შენ?...

მზია. მეც სწორედ ეგ მინდა.

დალი. შენ ვინა ხარ?

მზია. ზვიადის ყოფილი თანაკლასელი, მე მზია ვარ.

დალი. მართლა, მზია ხარ?

მზია მკერდზე ღიღებს შეიყარეს, პარიკს მოიხსნის და თმებს ჩამოიყრის.

მზია. მიციანით?

დალი. როგორც იქნა, კი.

მზია. შეგაშინეთ?

დალი. კი, შემაშინე.

მზია. მომიტყევეთ, დალი დეიდა, მაგრამ სიყვარული იყო გადასარჩენი და, მეც...

დალი. ხუმრობა მართლაც კარგი გამოგივიდაო. მოკლედ, ჩემი ვაიოშვილის ბედზე რომ არ გეთაზაშთ, მეც ბევრს ვიციანებლი.

ეკა. ზვიად, შე უსინდისო, მეტირსმეტი კი მოგივიდა.

დალი. მითხარით, შევძლებ თონას გულის ჩემსკენ მობრუნებას?

ზვიადი. თონას შენ ძალიან მოეწონე.

დალი. ვითომ?

მზია. კი, დალი დეიდა, კი, მან თქვენ იმდენი გაქოთ...

დალი. შენ საით?

მზია. წარმოდგენა დამთავრდა და მეც...

დალი. გადადებაზე?

მზია. არა, დალი დეიდა, ჩვენს კინორეჟისორებს სად აქვთ თვალები, მე შემამჩნიონ.

დალი სამწუხაროა, ასეთი ნიჭი მხოლოდ ჩემი დაფრთხობის საქმეს თუ ემსახურება.

მზია. ჰო, განსაკუთრებით ჩემთვის.

დალი. ნუ წახვალთ, დარჩი, რეზოს ჩამოსვლა ავლნიშნოთ... იცნობთ?

მზია. კი.

რეზო. გამარჯობათ...

მარინა. გამარჯობათ.

მზია. სასიამოვნოა, თქვენს კიდევ ერთხელ გაცნობა... კარგად ბრძანდებოდეთ.

დალი. დარჩი.

მზია. არა, არ შემიძლია.

დალი. ასე გათხუხუნილი სად წახვალ!

მზია. ძმა მელოდება კვევით, მანქანით, ასე რომ, შეიძლება.

მზია მინიდან გადის. დალი, რეზო და მარინა სხვა ოთახში გადიან. ვაისმის ხარი. შემოდინ არტუშა და მოშე. მათ სიმთვრალე ეტყობათ.

არტუშა. თუ შეიძლება?

გია. რა თქმა უნდა, არტუშ.

არტუშა. შენ არ გვეითებო? შეიძლება?

ანზორი. მობრძანდით.

არტუშა. მაგას არ ვეითხულობ, შეიძლება მოგესალმოთ.

ანზორი. საქირიც კია...

არტუშა. ჰოდა, კაი გამარჯობათ თქვენ.

ეკა. გამარჯობა, არტუშ.

მოშე. მე.

ეკა. შენც გაგიმარჯოს, მოშე.

მოშე. რატომ მეც... ცუ მინდა ახლა მე!!

გია. თქვე, რამ შეგაწუხათ?

არტუშა. ზურა გევაპირებდა ფუნეიკულიორზე.

გია. მერე, რა გიღვათ წინ?

მოშე. გია მინდა გვერდით მყავდესო.

გია. მე წამოსვლა არ შემიძლია.

არტუშა. კარგი რა, დღიანდელი უარი არ კმარა?

გია. გაიგეთ, დედაჩემია ცუდად.

არტუშა. დალი დეიდა?

ეკა. ჰო, ძალიან მძიმედ არის ავად.

ზვიადი. მართლა?!

ანზორი. ჰო, მართლა.

ზვიადი. რას ამბობთ! რა ეტყობა! საიდან მოიტანეთ!

ანზორი. მამამ თქვა.

ზვიადი. მამამ ვი, ჩემს თავს, მე კი აქ კონცერტი მოვაწყვე.

არტუშა. ნუ გეშინიათ, ჩვენ აქ არა ვართ.

მოშე. მითხარით, რა წამალი გაქვთ საშოვნელი?

არტუშა. აქ ვერ ვიშოვით და მიიღე სომხეთს გადავაბრუნებთ.

მოშე. რაო, აქ ვერ ვიშოვითო!!

არტუშა. ჰო, ვთქვით და ვერ ვიშოვით-მეთქი.

მოშე. მაშინვე მიიღი თბილისის საებრაელოს გადავყავ.

არტუშა. აჰ, მაგას ნუ იზამ, მოშე.

მოშე. ვიზამ, აბა, რად მინდა დეფიციტური საქონლის შოვნაში შერცხვნილი ებრაელობა.

არტუშა. კი ბატონო, გადაწვი.

არტუშა ასანთს მიაწვდის მოშეს.

გია. არტუშ, ნუ აქეზებ, რა იცი — ცეცხლი სომხების დასახლებასაც არ მოეღოს.

მოშე. წამლის სახეზე მითხარი, გია?

გია. ჭერ თითონ არ ვიცი.

მოშე. ხვალ გეცოდინებო?

გია. ხვალ კი.

მოშე. მაშინ ხვალ დილით აქა ვარ.

არტუშა. მერწმუნე, ლხინი ჩვენ აღარ გამოგვივა, გია. მაგრამ დალი დეიდას სადღეგრძელოს, ერთ კუქას, აუცილებლად აწვევ. ეკა, აბა, შენ იცი, არ შეღწედი, დალი დეიდა ავადმყოფობას გაუძლებს და თქვენ კი დარღი თავები არ დაიხოცოთ.

გია. კარგით, ბიჭებო, გამდლობთ... კარგად.

არტუშა და მოშე ბინას სტოვებენ.

ზვიადი. თურმე რა მოგვივლია!

ეკა. გია, ჩართე განათება.

გია. მართლაც, როგორ ჩამოხუნლდა.

გია სინათლეს ჩართავს... ყველა ოთახიდან გადის. ოთახში ბრუნდება დალი. იგი ოთახში ბოლოს სცემს. დალი დაფრთხება, მას თიკული მოხვდება სახეში. იგი თიკულს აიღებს და სარკმლიდან ქვემოთ გადაიხვევს. შემოდის ეკა...

დალი. ეს თიკული, ალბათ, შენ მოგიძღვნეს.

ეკა. მოიცა, მე მაგას ვუჩვენებ.

დალი. რას ემართლები.

ეკა. ახლა ამის დრო არის?

გიორგი. ჰო, მიიხარო, რა ავადმყოფობა დაგი-
დასტურებს ექიმებმა.

დალი. მე, ექიმებმა..

გიორგი. ჰო, ხომ აპირებდი დილიდან შენი გა-
საქირის თქმას.

დალი. ჰო, მერე...

გიორგი. მერე, შუადღისას ასე არ სთქვი... რომ
შენ ექიმებმა...

დალი. ნუთუ მე მხოლოდ ის მჭირს, რაც ჯერ
შენთვის არ მიიქვამს?

გიორგი. ჰო, და გთხოვ, გამიმხილე.

დალი. აჰ!!

გიორგი. გეხვეწები!

დალი. სხვა მართლა არაფერი არ მჭირს?

გიორგი. გემუდარები!!

დალი. თურმე როგორ დაგაშინეთ!

გიორგი. ჰო, გული მომიკალი.

დალი. ჯერ სადა ხარ, გულის მოკვლა შენ მერე
ნახე, როცა გაიგებ, თუ რა მჭირს.

გიორგი. რა გჭირს დალი, რა?!!

დალი. გოგი...

გიორგი. აღმანინ არა ხარ, დააყენე საშველი.

დალი. მე, მართლა, არ მჭირს კარგი ამბავი.

გიორგი. ჰო, აღაყურებს თელაებს, ამოიხენეშებს.

დალი. ...ამ ხნის ქალს სირცხვილი დამეპართა, მო-
მეჭრა თავი.

გიორგი. რა მოხდა?!

დალი. გოგი..

გიორგი. ჰო, დალი, მთელი ყურადღებით გის-
მენ.

დალი. მე ფეხშიმედ ვარ...

გიორგი. ფეხშიმედ?!

დალი. ჰო, ფეხშიმედ.

გიორგი. შენ?!!

დალი. გოგი, დამშვიდდი, გთხოვ, კაცი არა ხარ!..
ბოლოს და ბოლოს, ამაში ხომ ჩვენ ორთავე ვართ დამ-
ნაშვევ.

გიორგი. მე არა.

გიორგი. მკლავებში ხელს ჩააგლებს და შეანჯღრევს
დალის.

დალი. შენ არა?!

გიორგი. რა თქმა უნდა, მარტო შენ, სულიელი,
როგორ გაბედე და ასეთი სიხარული დამიმაღლე.

დალი. შენ რა, გინდა გავაჩინო შეილი?!!

გიორგი. რა თქმა უნდა, ჩვენ ხომ ცუდი ბავ-
შეები არ გამოგვდის.

დალი. გოგი...

გიორგი. ოღონდაც გააჩინე და მე მთავარ ინ-
ჟინრობაზეც არ ვიტყვი უარს.

დალი. რა დროს ჩვენი შეილია, სადაცაა შეილი-
შვილები გვეყოლება.

გიორგი. მე ჩემი შეილი მინდა.

გიორგი. დალის ხელში აიყვანს. მარინას გარდა ყვე-
ლა ოთახში ბრუნდება.

გიორგი. ეი, თქვე დოყლაპიებო, რა თავიპირი ჩა-
მოგტირით.

ეკა. შენ არ გავიხეთქე გული დღეს!!

გიორგი. ნუ გეშინიათ, მშვიდობაა, დედა იქვე
ნი ჩანმრთელადაა, უვებელია და თქვენ მალე გა-
მიკო გეყოლებათ.

დალი. მკერდზე ურტყამს მუშტებს მეუღლეს. გი-
ორგი გულანად იცინის.

გია. ძაბოკო?

გიორგი. ნუ, დაიკო მინც.

ნატო. ტუპი. შეიძლება?

ირმა. ტუპი და-ძმა.

გიორგი. რეზო!!

რეზო. კი, მამა.

გიორგი. შენ აქ საიდან?

რეზო. იქედან, მამა...

გიორგი. ყოჩაღ.

რეზო. ...აბა, ასეთ სიხარულს ხომ არ დავაკლ-
დებოდი.

მამა-შვილი ერთმანეთს კოცინან

გიორგი. ნეტავ გამაგებინა, რაზე ბრაზობს ეს
ჩემი ცოლი!

დალი. შენზე.

გიორგი. რატომ?

დალი. იმიტომ, რომ შეილები ჩემს ჭანმრთელო
ბაში დაარქმუნე.

გიორგი. მერე, რა არის ამაში ცული?

დალი. ის, რომ ამით, მათი პატივისცემა საშულა-
მოდ დამაყარავინე.

ანწორი. ოღონდ შენ კარგად იუავი, დედაჩემო,
და ჩვენი პატივისცემა არ მოგაკლდება.

ეკა. ჰო, მართლა, ხალხო...

გიორგი. რაო, ეკა?

ეკა. თქვენ მალე ბინაში თავისუფალი ფართობი
დაგჭირდებათ.

გიორგი. არა უშვავს, კეთილი გულით ყველა და-
ვეტევით.

ეკა. ალბათ მაინც აჯობებს, რომ მე გელას წინა-
დადების დავთანხმდე.

გიორგი. თხოვდები თუ?

ეკა. კი, მამა.

გიორგი. ამდენ ახალ ამბავს ერთი გემრიელი, მა-
მაპასური შეებრვა მოუხდება. აბა, ქალებო, დატრი-
აღლით!

შემოდის მარინა. იგი დაბნეულია.

მარინა. რეზო, გამაგებინე, რა სიხარული გაქვთ?
რეზო. მარინა, ჯერ ის მიიხარო, და-მეები თუ
გუყავს?

მარინა. ხომ იცი, რომ არ გუყავს...

რეზო. ჰოდა, მაშინ... ტუპილად ცდილობ, ამ
სიხარულს შენ ჩვენ ნამდვილად ვერ გავიგებ.

დასასრული